

✱

JUNIUS [DE JONGHE] (HADRIANUS) 1511-75.
5010. Emblemata, ad Arnoldum Cobelium.
Eiusdem Aenigmatum libellus . . . sm. 8°.
Antwerp., ex of. C. Plantini, 1565.

The Aenigma:a are not in this copy, which ends
with a colophor on p. [152].

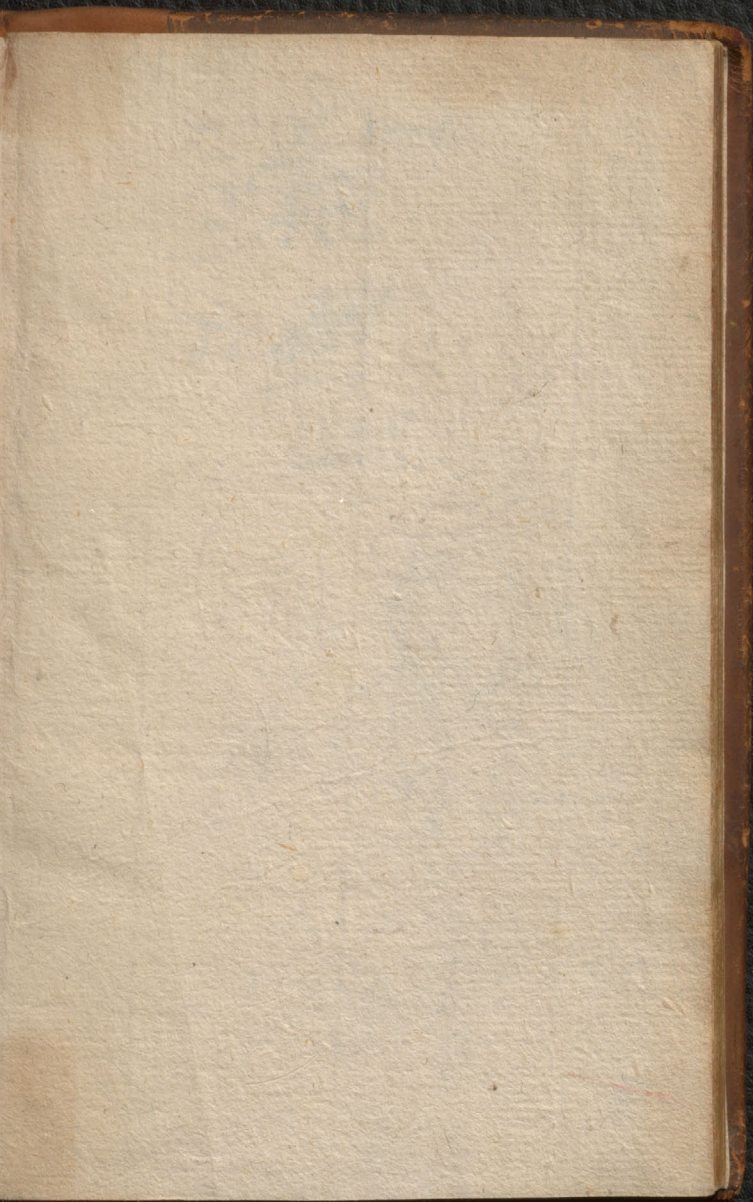
Dutch physican, poet, critic, and historian.

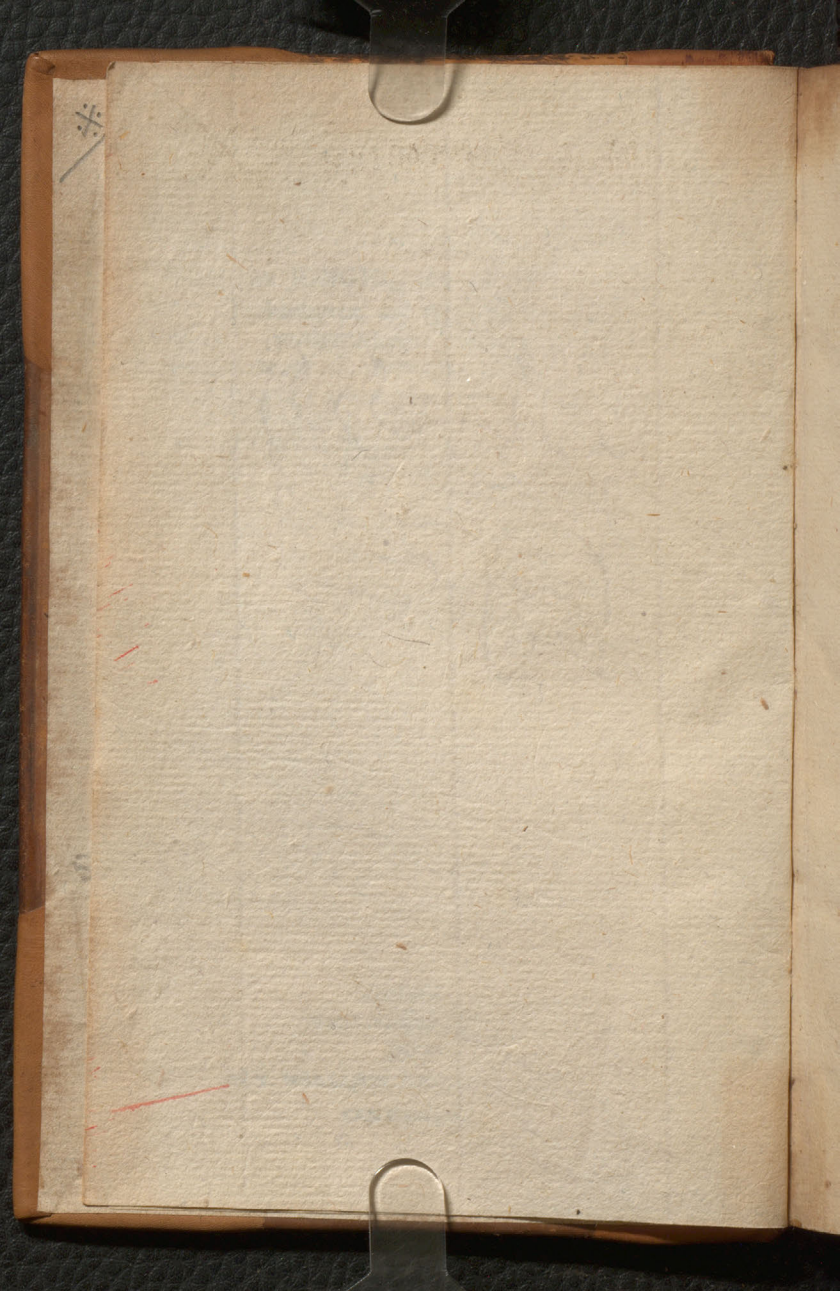
~~C. 1. 8~~

EL. 2 . . .

5010

FROM
THE LIBRARY
OF
SIR WILLIAM OSLER, BART.
OXFORD

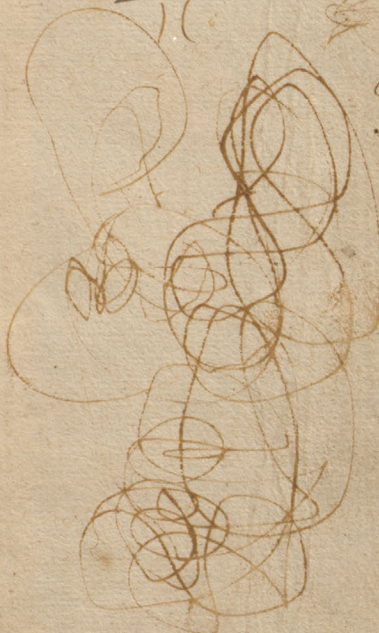

Co. de dono
AE

AV

1690

11

AE
H D

W m

h

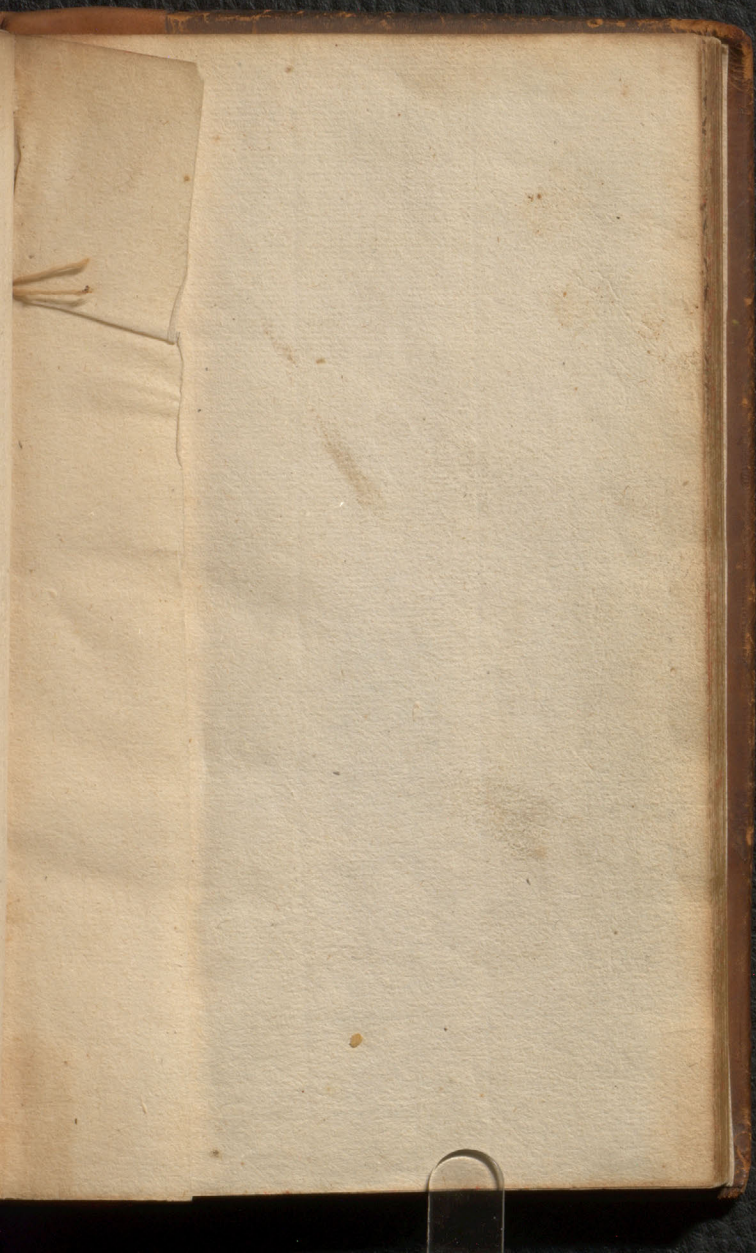
#1

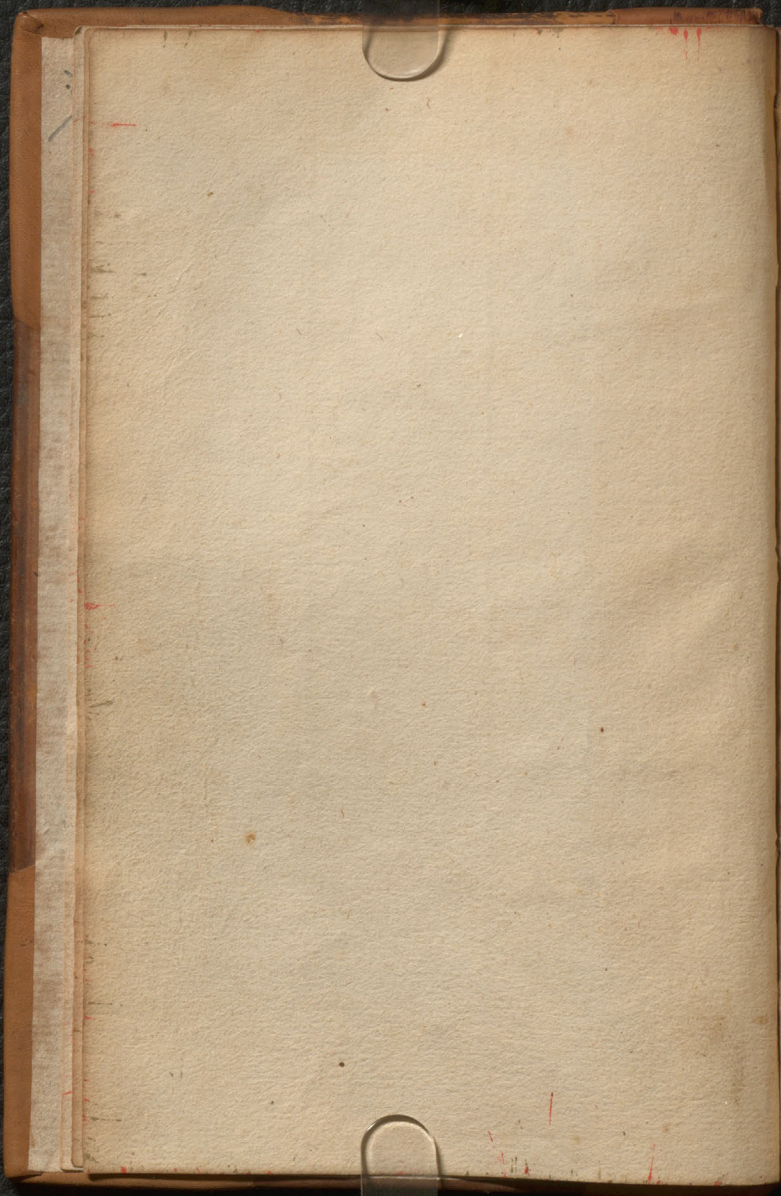
1800

5.10

1800

1800

HADRIANI

IVNII MEDICI

EMBLEMATA,

AD

D. ARNOLDVM COBELIVM.

EIVSDEM

AENIGMATVM LIBELLVS,

AD

D. ARNOLDVM ROSENBERGVM.

Levy

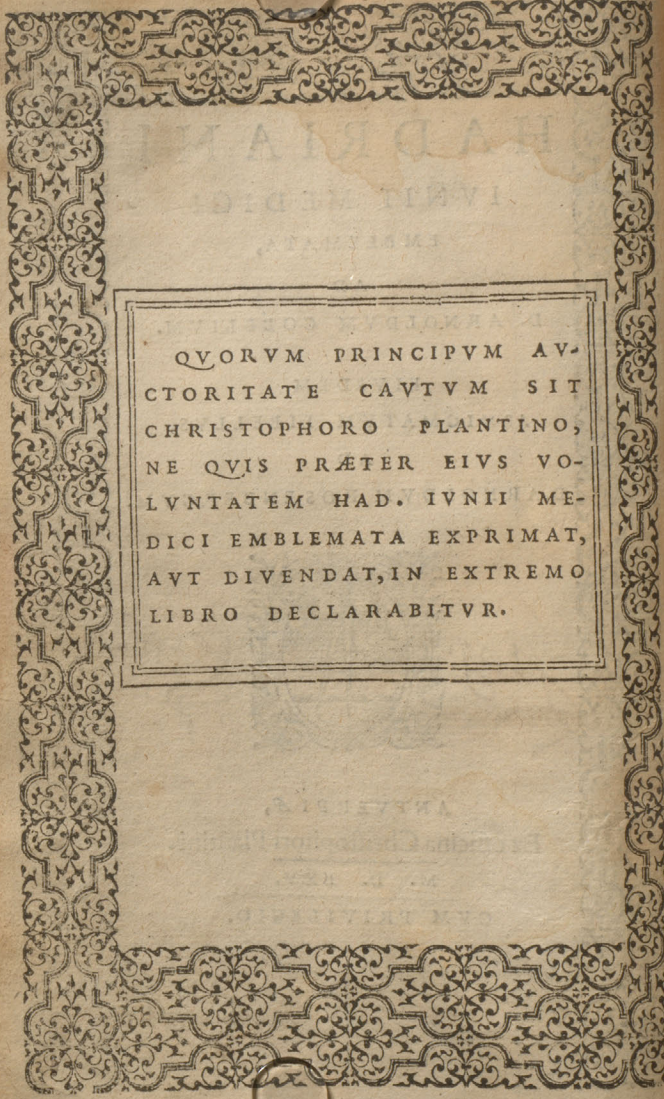
Cochran

ANTVERPIÆ,

Ex officina Christophori Plantini.

M. D. LXV.

CVM PRIVILEGIO.

ADRIANVS
DIDACI
EMBLEMA

QVORVM PRINCIPVM AV-
CTORITATE CAVTVM SIT
CHRISTOPHORO PLANTINO,
NE QVIS PRÆTER EIVS VO-
LVTATEM HAD. IVNII ME-
DICI EMBLEMATA EXPRESSAT,
AVT DIVENDAT, IN EXTREMO
LIBRO DECLARABITVR.

CLARISSIMO SPLENDI-
DISSIMO Q. VIRO ARNOLDO
COBELIO, QUÆSTORI ÆRARIO
HOLLANDIÆ MERITISSIMO
HADR. IVNIUS MEDICVS.

ANVARI I Calendas
anni auspices largiendis
strenis sacrauit antiqui-
tas. atque ea consuetudo
iam inde à Tatio Sabino-
rum Rege in posteritatem transmissa
est: quem verbenas felicitis arboris ex
luco Streniæ, noui anni auspices, pri-
mū accepisse auctor est Symmachus,
argumento indubitato viris strenuis
eas conuenire, atque ob virtutem de-
beri. Decreueram itaque veterum fa-
ctū imitator non otiosus affectari, or-
natiss. Cobeli, ac dedicato tibi, missoq;
strenæ vice libello Emblematum Ca-
lendas

lendas præuētere, sed voluntatē eam
sedulitas quædam sibi instans nec ferē
vnquam sibi satisfaciens abruptit: eam
tamen occasionem elapsam eo minū
iniquē patior, quo libri moles magis
excreuerit, quo Emblemātū numerus
sit auctior, hoc est, quo largior vsura
fenorū accesserit. Bonæ fidei cōtractus
rescindi nequit, cōperendinari potest,
habita fenoris ratione. Itaque seriū
ad te xenij loco proficiscentem libel-
lum, ex corollarij superpondio nihilo
deteriorē putabis. Neque verò ex pro-
lixitate captare fauoris auram studui,
quando vnumquodque Emblemata li-
belli materia futurum fuerit, si com-
pendio operosam verborum struem
prætuliffem; ac nisi tam posse occupa-
to tibi displicere prolixitatem cogitaf-
sem, quàm mihi aut desideratibus aliis
est grata. Nimirum malui eundem
mihi linguæ modum, qui est ingenij,
qui

qui est fortunæ. Scripsi autem plura,
quàm iniunxeras, vt delectū instituere
tibi sit integrū, itidem vt sit in lustra-
tione exercitus, vbi triariis & vetera-
nis primus habetur locus, capitecensis
& gregariis numero summotis. Pluscu-
lum operæ positū est cū in reddenda
symbolorū ratione, quæ obscurior
paulo est, eo quòd breuitatem captan-
ti, singulis versuū quadrigis, & pictu-
ræ typum & symboli rationem inclu-
dere necessum fuerit, tum in explican-
do picturæ apparatu, vt ne pictor, quia
locis disiungimur, quidquam hīc desi-
deraret. Adde quod impensius & de
industria satagi, varietate metrorum
condire opus, vt vniformis lectionis fa-
stidium hac parte leuaretur. Vale feli-
citer & nos ama. Harlemo sub Idus Ia-
nuarias.

IO. SAMBUCVS HADR.

IUNIO SVO. S.

ACCÉPI tua Emblemata; de quibus etſi
tu nimium modèſtè ſentis, aliud tamen fore
publicum iudicium videbis: nam & ſana, &
varia, elegantiâq; ſunt, & facilè auctorem, of-
ficinamque teſtabuntur. Quòd verò mea tan-
topere expetis, ante Aprilem ob ſculptoris &
pictorum moram vix apparebunt: quæ ſi vi-
deris, minuetur deſiderium legendi ea, & verè
τῶν κοπιῶν ἐκβλητὸς τὴν εἶπες. Tu verò tandem
nobis Sudam reſtitutum, epithetorum Græ-
corum explicationes, Nonium, & alia extru-
das: nec, quaſi nondum abſolueris, otium dif-
ferèdo quæras; teque ad alia accingas; vt, quan-
do Eraſmum veſtrum ingenio æquare cæpi-
ſti, numero quoque lucubrationum inferior
ne ſis: dumque ætas, viresque permittunt, τὴν
τῶν χειρῶν συνέχειαν συναφεία quadam καὶ ἐπιμῶν
velut librorū, qui niſi eruditi eſſe nequeunt,
poſteris repræſentes. Vale, & Sambucū amare
pergito, ſed minùs laudato: quis enim, quàm
ego, me nouit meliùs? Antuerpiæ, 1111. Idus
Februarij. Anno M. D. LXIII.

Repre-

Reprehendere proclive: & animum
apertum esse debere.

Nocte satius genitore orb^o, sum nomine Momus,
Dente Theonino singularo modo lubens:
Fingi hominem caussor clathrato pectore; apertis
Sensibus occultum ut nil specus ille tegat.

A 4

Rabu-

rabularum
 Rabularum odium.

*Grunnitum suis immundi cane peius & angue
 Indus Elephas inuisum habet.
 Obstreperos rabulas, qui litibus omnia miscent,
 Odisse par est Principem.*

Gloria

Gloria immortalis labore parta.
Ad reuerendiss. Cardinal. Granuellanum Ant. Perrenotam.

*Tortilis, & caudam ore tenens hic termitte lauri
 Ambitur anguis, & ligonem circuit.
 Gloria continuos nunquam moritura labores
 Sequitur, virens que in ore viuit perpetim.*

Impunitas ferociae parens.

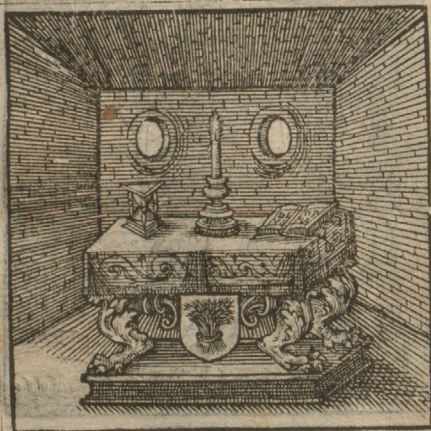

*Insultant pauida hic natio musculi
 Clausis muscipula carcere felibus.
 Sublato que metu fortè periculi
 Crescit tunc animus degeneri insolens.*

Vita

Vita mortalium vigilia.

Ad D. Viglium Zuichemum Presidem.

*Inuigilare libris, studio metirier horas,
 Pars vite est princeps: otia vita fugit.
 Fama vehit vigiles, sepelit que obliuio mertes:
 Hoc liber explicuus, clepsydra, hychnus habet.*

Ex

Ex pace rerum opulencia.

*Aureolum dextra gestat Pax Attica Plutum,
 Leua tenet cornu plenum ubere copia.
 Gliscit opum satias, & rerum copia lata,
 Pax ubi Marte triumphato viget aurea.*

Quod

Quod in te est, prome.

*Ad clariss. virum Ioachimum Hopperum
Consil. Reg.*

*Rimaris tundendo sinus tibi pectoris altos,
Et vitam Soboli das Pelecane tuae.
Perscrutare animū, quare in te quod latet intus:
Ingenij in lucem semina prode tui.*

Calum-

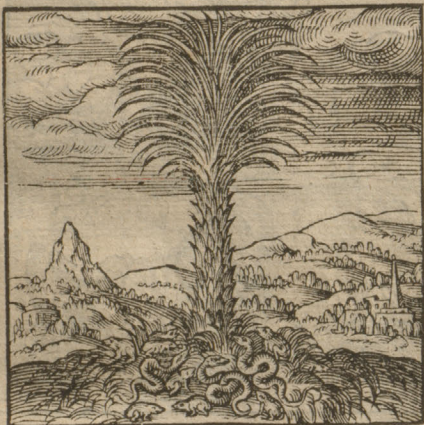
Calumnia dira pestis.

*Hic radio latifero tacta, velut sidere, Pastinaca,
 Exurit celsa pirus deciduã luxuriam comarũ.
 Haud aliter vipereo vaniloquus dẽte calũniator
 Attalicas vertere opes, cõditionẽq̃ potest superbã.
 Inui-*

Inuidia integritatis affecla.

*Ad Cornelium Sussum Hollandia
Prasidem.*

*Palma caput tollit celo ardua, cuius ad ima
Rana loquax stabulantur & hydri.
Oppugnāt proceres, quorū via consona recto est,
Degeneres, atque inuida lingua.*

Deside-

Desiderium spe vacuum.

*Cervina potitur rabidus Leo: suspicit catellus,
Captat' que rictu prædam inops opimam.
Sic hereditatis aliena vorantibus, sed ore
Sicco, euenit, quos funeris trahit spes.*

Impro-

Improbè Deum fatigamus, votis vt
nostris seruiat.

Ad Splinterum ab Hargen Eq. aur.

*Latoiden Cadmea Tyros deuinxerat auro:
Gradium tenuit compede Sparta grauem;
Præpete priuarunt penna Victoriã Athenæ,
Quisque suis votis cogit adesse Deum.*

Vxorix dotes.

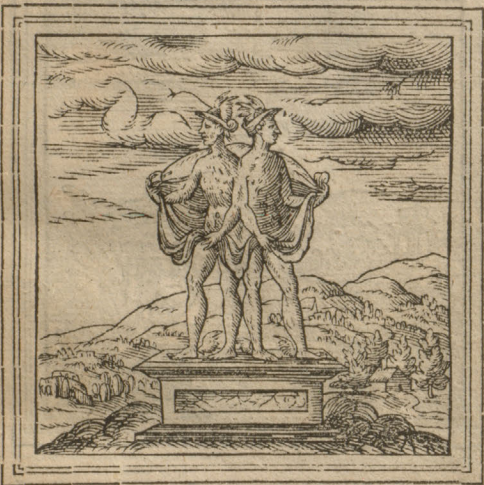

*Illaqueata sedet pedicis, pudibundá que velat
 Vultum Venus Spartana flammeo.
 Vxorem castus pudor, & constantia amoris,
 Custodia & sui laris decet.*

Prut.

Prudentia cum robore coniuncta.

*Ad clariss. virum Philippum Cobe-
lium Regium Consil.*

*Viribus Cyllenius integris stat
Iunctus cum senio graui.
Robur inuictum est, sapientia si
Firmes: qua sine, concidet.*

Principum opes, plebis adminicula.

*Pyramides Phariūm monumēta perennia Regū,
Errātibus circūligat hēdera sequax brachius.
Regum opibus firmis plebs sustentatur egenā:
Menti q̄, constans firmitas viret perenniter.*

Seipsum

Seipsum vincere, palmarium.
Ad Arnoldum Sasbotum Senatorem.

*Pampineis cristatus Epops, vide, ut ager ab viuis,
 Munit adianti se vivente ramulo.
 Se Sophia monitis mens, serua affectibus, armat:
 Temeti que vires frangit abstinentia.*

Cuncta complecti velle, stultum.

*Ventosas pueri bullas per inane volantes
Prendere dum satagunt, opera exit inanis.
Qui varia atrectat studia, aut venatur honores
Ambiguos, pueris mihi stultior ille est.*

Coercenda & extirpanda impietas.

Ad D. Iacobum Susium virum doctiss.

*Hostis colubris ales insidet scepro,
Substrata quod Niloi equi premit terga.
Domat superbos, impios que proculcat
Sceptrum aquitatis, noxios que consumit.*

B 4

Audito

Audito multa, loquitot pauca.

*Aure concipit, parit
Mustela foetum postea in lucem ore.
Aure dicta concipe,
Dum at recocta parcius prome ore.*

Proui-

Prouidentia.

*Ad Iacobum Endium reipub. Holl.
caussarum vindicem.*

*Quò sacer excurreret Nilus in arua,
Præsciis, alluuiæ libera ponit
Oua, morsens meritò nos Crocodilus
Que fata immincant antè videre.*

B 5

Exiguo

Exiguo contentus, potiora sperans.

*Libat rauca rosas cicada hianteis,
Clausas praterit vsui futuras.
Praesenti fruitur, suo beatus;
Et satis melioribus parat se.*

Eru-

Eruditionis decor concordia, merces gloria.

*Ad doctissimum Ioannem Sambucum
Pannonium.*

*Cor pedibus iunctis, rostris concordibus aurum
Naupliadae prendunt, munera sancta, grues.
Gloria debetur studiis, atque assecla merces,
Concordes' que animos candor ubique decet.*

Adula-

Adulator salutē reip. grauis.

*Ut Leo, quem caci vis lancinat effera morbi,
Sentit opem, si Simium edat, citam:
Palponem & dirum sycophantam qui eiicit aula,
Rex viru regnum vacuat graui.*

Diuina

Diuina scrutari, temerarium.
Ad Cornelium Musium Delphum.

*Immatura sitim Pharia arcet Palma, eadem
 Sensus praecepit, & linguam matura ligat.
 Scrutans celsa Dei mysteria, lingua, animo
 Haeret, at ille sapit qui vestibulum haud superat.*

Virgi-

Virginem pudicitiae, matronam
domus satagere.

*Cernuus armifera praebebat Draco colla Mineruae:
Domiportam at exierit Venus testudinem.
Virgo sui satagit decoris bene provida: at uxor
Frugi silet, nec limen excedit domus.*

Medici

Medici Icon.

*Ad Martinum Aedituum Medicum
insignem.*

*Sceptriger, & lauro, baculo q. instructus acerno,
Quid Draco, quid Gallus vult sibi, quid ue
Canis?*

*Imperat hic agris, operosa que arte medetur,
Sedulus, & fidus, dignus honore, vigil.*

Fortu-

Fortunæ instabilitas.

Stare loco nescit certo Sors lubrica, sedes
 Querere docta nouas.
 Hinc pedibus mutilam, & subnixā remige pēna
 Smyrna Deam posuit.

Sermo

Sermo de Deo apertus, mens sit occulta.
Ad Iohannem Becanum Medicum clarissimū.

*Persea fert lingua similes, sacra Isidi, frondes:
 Typum que cordis poma turgida exprimunt.
 Sermo, index animi, de numine sentit aperte,
 Cor caco operculo intus arcanum tegit.*

Principis calamitas, priuatorum dissimilis.

*Stat vidua quercus leto honore frondium,
 Quas rapido Boreas decussu asper turbine.
 Princeps autum, sua cui refixerit
 Imperium Nemesis, tuetur is gentis decus.*

Sacer-

Sacerdos castus & animi liber.

Ad Matthiam Herium.

*Quid fugit as hederã manib. cõtingere Flamen?
Solidum quid annulum atque nodosum fugis?
Illaqueatricem Venerem vitato sacerdos;
Sis liber animi, nec mali tibi conscius.*

Sero detrectat onus, qui subit.

*Ingo repanda colla seruili effere
 Exuere molliter paras taure irrita.
 Sero recusat, qui capessit, iugum,
 Connubium' que, munera & ciuilia.*

Idem

Idem salutis & exitij fons.

Ad Antonium Hofslach Aduocatum.

*Nos necat elleborus, capris adipē auget, aui que:
Idem ignis fomes, & populator opum est.
In fontem & fontem facundia praestat eundem:
Nunc est exitium, nunc medicina salus.*

Celeritatem mora, & hæc illam
vicissim temperet.

*Quid scanno reses, obtendis testudinē & alas?
Humū hinc premis vestigio, calce hinc calum
appetis?
Temperiem cūctis adhibe, remoram iniuce; si sis
Celer nimis, velocitate tempera moram.*

Boni

Boni adulterium.

Ad Ioannem Zurenium Harlem.

*Funeſto Arachnen flos idem ſucco replet,
Api que mella ſufficit liquentia.
Concordia litis que idem dictum eſt parens:
Scriptura prauis ſica, ſit ſcutum bonis.*

C 4

Vinum

Vinum ingenij fomes.

*Vuiferum Bromiũ, volucrem sed prapete penna,
 Quid tacite posuistis Amyclae?
 Tollit humo ingeniuũ Bacchus, mentẽ erigit altã,
 Pegaseã que velut vehit ala.*

Quare

Quare adolescens, vtere senex.

Ad Andream Osteruicum Splinteri filium.

*Hinc dum viget, duro labore exercitus,
 Ephebus, hinc senex beato Copia
 Cornu fruens, opum & dapis læta satur;
 Iuuenem parare commonent, vti senem.*

Veneris potentia.

Quid Cytheræa polū fers vertice? vis mea scādū
 Cælum, & Ioui dat iura, quid papauera?
 Sopia corda hominū quāuis fera, roscida quorsum
 Mala: illices esse has voluptates puta.

Virtus

Virtus difficilis, sed fructuosa.

*Ad clariss. Hieronymum Tennerum, Regis
Daniae Cancellarium.*

*Pomum insigne geris Cybeles, dura cute opertū,
In torulis dulces cui stabulant nuclei.
Ardua vallatur duris sapientia scrupis;
Dulcibus ast eadem fructibus illa scatet.*

Femina

Femina improba.

*Cum ruit in venerè, blanditur Echidna marito,
Mox satura insertum præscidit ore caput.
Improba palpatur, tentigine feruida conuinx;
Continuò letum poscit anhela viri.*

Malo

Malo oppressus, deterius formidat.

Clatrata cauea macerie clusa columbula
 Incuruis aquila permetuit carpiet unguibus.
 Formidat grauius sollicita mente periculum
 Afflictus: capiti is rite suo consulit & rei.

Amoris

Amoris ignis perpetuus.

*Hinc tedam ut suus ignis edat teretem, vide
 Illinc ut rapido male liquitur à rogo.
 Visa tabet amans miser igne puellula:
 Absens tabifico haud minus ulcere carpitur.*

Linguam compescito.

*Pigram quid aluum comprimis caua manu,
 Quid vda labra, quid salax inguen Scythae?
 Abdominis studium, & grauem luxum fuge,
 Linguam que frena prodigam vel maxime.*

Deum

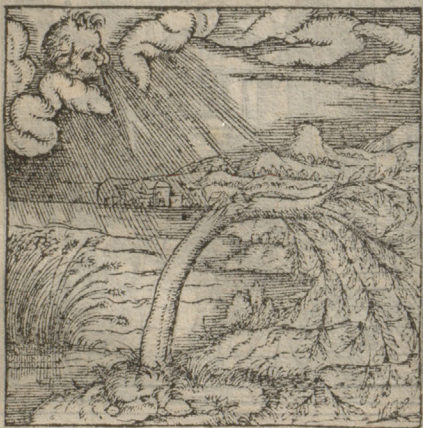
Deum & ama & time.

*Mysteriis addicta Memphis ade pro sacra
 Sphingem bisformem dedicauit, symbolum Dei.
 Amato numen ceu piis mite, ac placabile:
 Rurſus time, ut vindex inexorabile impiis.*

Elæas vinōv, siue victrix animi æquitas.

Ad Victorem Giselinum.

*Vis Boreæ obnixas violento turbine sternit
Ornos: Arundo infracta eandem desinit.
Eit victor patiens animus cedendo furori:
Insiste, Victor, hanc viam & re, & nomine.*

D

Biuium

Biuium virtutis & vitij.

*Hinc luxu compta, inde situ horrida ferina pu-
gnant
Alcidem in partes flectere quaeque sus.
Nititur inculta hinc iuga scādere se duc. Virtus,
Hinc Vitium pronos mergere deliciis*

Deum

Deum odisse impudentiam.

*Pernix, acipiter, piscis, Nili incola dirus
 Equus quid ordine herent?
 Symbolon hoc loquitur Pharisæa tria verbula gēti,
 Deus dicit impudentes.*

Iræ malagma philosophia.

Getulus Leo non sic aliud, quàm metuit
 Tadam flammimomam, qua rabies sana cadit.
 Sidit trux animus vel facibus luciferis
 Celestis sophia, aut supplicij terriculis.

Hinc

Hinc dolor; inde fuga, grauis.

DE DVOLMI STRVGGO, ET
DI FVGGIR MI STANGO

*Quid, Cerue, Cressa fixus arundine
Laxas habenas precipui fuga?
Hæc fors amantis, quem fuga concitat:
Mentem intus exest vulnus atrox nimis.*

D 3

Prin-

Princeps ne cui aures seruas prabeat.

*Sublimem are Iouis statuã, patula aure carentẽ,
Sacrarat Minoia Creta.
Principis est, regnum dextra moderãtis habena,
Seruam ne cui commodet aurem.*

Amo-

Amoris ingenui tormentum.

En ut igneum facis corusca lumen
 Insilit culex proteruus, ac necat se.
 Hand secus suos Amans misellus igneis
 Persequens, crucem inuenit, suam que finis.

*Te studo premitur pede; clauem dextra retentat;
 Vacat obstruendo dentium septo altera.
 Ne vaga discursset coniux, neu futilis esto;
 Ipsam que cura opum tuendarum addecer.*

Nec

Nec igni, nec ferro cedit.

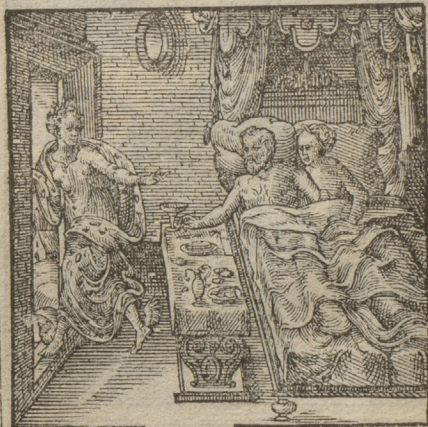

*Bipennis hinc, fax inde viuum ignem vomens,
Nexum adamãte suo decussat annulũ probẽ.
Fortis animus, constans que, victor omnium,
Despuit intrepidus pericula & sauas cruces.*

D 5

Venter,

Venter, pluma, Venus laudem
fugienda sequenti.

Quò fugitina ruis, quem' ue auersata relinquis
Gloria clara virum?
Defero suffultum pluma, Veneris' q. ministrum,
Mancipium' que gule.

Veri-

Veritas tempore reuelatur , diffidio obruitur.

*Quid penniger Saturne in auras virginem nu-
dam rapis?*

*Quid feminarum cœtus aggesta obruit terra
scrobem?*

*Specu emicãtem veritatẽ, temporis natã, triplex
Obruere pestis apparat; Lis, Inuidia, Calumnia.*

Discor-

Discordia exitialis.

*Sanguineã quatiēs hastã, caput horrida echidnis
 Folle focũ subigit, flãma vnde fumusq̃, exsilit.
 Exitiale parens animat discordia bellum,
 Improba lingua mali, cãdis que seminariũ est.*

Candor

Candor ingenuus.

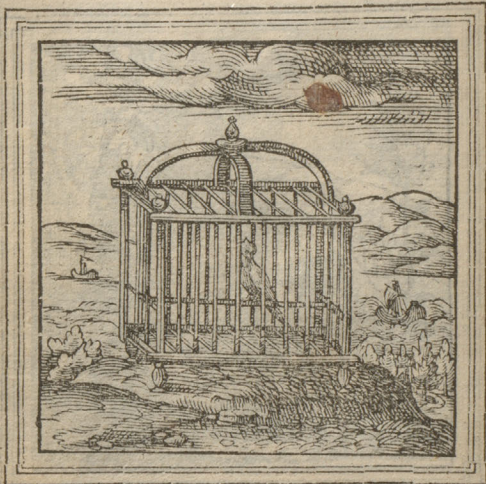

*Ex sorbet saniem hulcerum atra musca:
 Mel dulce haurit apis thymo ex amaro.
 Doctos ingenuus decere candor,
 Obrectatio luídos putatur.*

uso I

Animi

Animi scrinium seruitus.

*Luscinia veris nuncia,
Mutescit inclusa canea.
Est seruitus scrinium animi,
Linguam que vincolo praepedit.*

Locu-

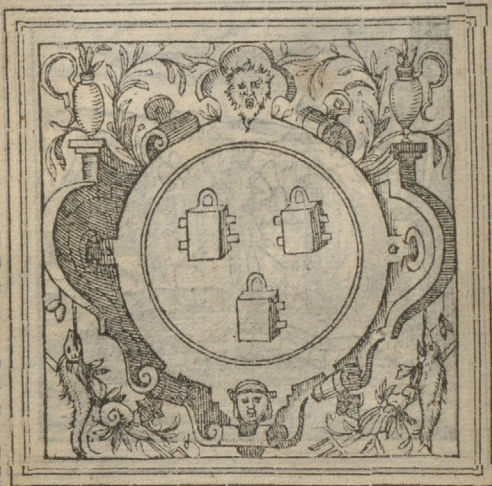
Locuples satellitium diuitem.

Et pilis horret, tractu' que obsertur Iulus
 Arquato, ac praesert agmine mille pedes.
 Ansati incedunt proceres, glomerant q. superbos
 Gressus, assequitur longa caterua comes.

Affi-

Assiduitas duri victrix.
Ad Petrum Iunium filium.

*Fistucas auro triplices, monumenta laboris
 Continui, semper Susia gens coluit.
 Assiduus labor, & sollers industria, quid non
 Edomat? huic cedunt omnia, dura licet.*

QVAE ratio Athenienses olim mouit, vt cum publicis execrationibus sancirent; ne quis vlli vnquam via ignaro indicium denegaret; ea nos quoque ad ducti non nihil opere sumpsumus in emblematum notrorum origine, vsuq. ostendendo: ita tamen, vt interea quam minimum à vera eorum ratione & natura recederetur. Non enim ignoramus, eo plus venustatis, & gratie istiusmodi scriptis accedere, quo ingenium acuiunt magis; hoc est, quo suspensum diutius & sollicitum Lectoris animum tenent; maioreque postea, quam intelliguntur, cum voluptate in sui admiratione rapiunt: presertim cum apte, subtiliterque inuenta solidi quid & preclari iucunda obscuritate, quasi obtento velo, tegunt. Itaque, etsi amicorum non nulli melius legentium auiditati consultum iri putarent, si vnicuique symbolo sua interpretatio statim subiungeretur; nos satius tamen esse iudicauimus, ordinem plane diuersum sequi: & alteram quasi operis partem ipsum facere commentarium; qui, hario landi, coniectandiq. palma prius in medio posita, aut bene iudicantibus deinde succinat, aut minus assequeantibus facultatem intelligendi subministret, ductorisque, vel, si ita placet, interpretis vicem subeat. Idem de enigmatis consilium secuti sumus, in quibus ea que ibi prefati sumus, herentem facile expedient. Vale.

MOMVS reprehensionis conuiciū que Deus apud priscos fuit habitus, quādo etiam vitis, morbis que, & multis etiam pestibus sua illi praeferunt numina. Hunc Hesiodus poeta in Theogonia Noctis filium prodidit, absque genitore: quo fit ut nonnulli secuti fidem editionis Venetae longè omnium mendosissima lapsi sint: Somnum parentem illi attribuentes. Erroris occasionem dedit vox, ὅν πνι, quae, nemini, significat, eam que lectio nem interpretes Graeci agnoscunt, & sequuntur; cū alij legisse videantur, ὄ πνι, id est, cui, ut referatur ad somnum, non animaduertentes, quòd hunc Nocte editum fuisse dixerit, quòdque incestum matris cum filio inuecturi sint. Cur autem fabuletur Noctis filium Momum, sine patre: hāc mihi perspexisse rationem videor, tum quod vitiligator in altissima ignorantia atque errorum caligine versetur, & luce ingenij defectus studioque aliena reprehendēdi nihil ipse rectū gignat, sed emissitiis oculis aliena peruideat: tum quod ex occulta & abdita ratione illa carpendi libido nascatur. Sine patre verò, quod incerto auctore & è vulgo plerunque oriatur istud reprehendendi calumniansdique studium, quomodo vulgo conceptos

ptos dicimus, qui certum patrem demonstrare non possunt. Ob superiorem rationem etiam fuscum et coloris mustelini faciem pictura illi tribuit, additis nigris & dentibus & unguibus; qui maledicentiae symbola sunt, in xta illud Epigrammatarum:

Nigros contorsit liuidus ungues.

Idem alatus pingitur, quod reprehensione, ac maledictis nihil perniciosius; quae facillimè emittuntur, citissimè excipiuntur, & quaquauer sum latissime diffunduntur, ut sensu Cicero pro Plancio. quo spectat & Alcei versus:

*Μόμῳ δαιμόνης ἐξέφυγεν πτέρυγας, id est,
Pernices Momi penmas effugerat vnus.*

Epigrammata graeca Momū effigiant senem subiecta manu fulciētem calua tempora; quae species innuit senile plerunque esse reprehendendi vitium, eoque morbo laborantes vitilitigatores, cogitabundorum more, meditari semper ac comminisci quod carpant. Adiungo illi & Inuidiam indiuiduam comitem: hoc consilio, quod emulatio fermè accendat foueat quae istud vitium. Fabula notissima est ex Luciani Hermotimo de setis, quam compendio recensebo. Nata inter Palladem, Neptunum, & Vulcanum contentione,

quis utilius opus commonstraret, Neptunus taurum, siue ut alij, equum velut arationi, vectoré q. accommodum in primis animal in medium statuit: Pallas domicilium ostendit, cuius usus contra iniurias aëris omnes inferuaret: Vulcanus fictum hominem pro facile præstantissimo opere exhibuit. Delectus arbiter Momus, præter alia quæ carpsit, caussatus fuit in hominis opificio præteritos fuisse ab artifice clathros, seu fenestellas, petoris parieti inferendos; per quos, ne quid occultum lateret intus, introspecti posset. Idem etiam Veneris sandalium, ut argutum nimis atque loquax, caluniatus fuisse legitur. Porro nihil in vita mortalium tam numeris omnibus absolutum, tam doctum, tam rectè factum inuenias, quod non, innatus Momis quibusdam, calumniandi & carpendi morbus conuellat, aut saltem incessat: adeo proclinius fuit sæculis omnibus, $\mu\omicron\mu\iota\zeta\epsilon\upsilon$ η $\mu\iota\mu\iota\zeta\epsilon\upsilon$, id est, Momum quam minimum agere. Itaque tum hunc ad sensum refertur Emblemata, quod reprehensioni obnoxia sint omnia: tum etiam ad id, quod prudentissimè, doctissimèque dictum à Socrate memorat Vitruuius, oportuisse hominum petora fenestrata & aperta esse; ne occultos haberent

rent animorum sensus; sed ad considerandum patentes: siquidem corde nihil sinuosius, nihil insidiosius fabricata est natura; ut solius Dei sit sensus & cogitata hominis inspicere atque pernosse.

Pictura. Senex pingatur caluus, colore fusco, liuidis dentibus unguibusque, alis supra humeros exstātibus, lana caput sustentans cogitabundi in morem, dextra indice extento versus effigiem quandam hominis, clathratum pectus habentem: adstent procul Pallas cum domicilio: Neptunus cum equo: proxime illum Vulcanus cum homine suo, ita ut simulachrum hominis clathratum diuersum sit ab homine Vulcani, velut Momo designante, talem oportuisse fingi. Quod ad picturam Deorum attinet, ita semel statuo: Neptunus nudus pingatur, capillitio caruleo, altera tridentem complexus, altera manu equum habena tenens, pede delphinum premens. Vulcanus atro colore ut faber, rugosus propter assiduos ad incudem labores, lana malleum tenens, dextra hominem a se fictum comonstrans, claudus, capite praefereus pileum caruleum, cuiusmodi ferme figura spectatur Ducis Veneti tiara. Palladis effigiem dabo Emblemate 15.

Carmen est Heroicum cum dimetro Iambico, quale illud Horatij:

Nox erat, & celo fulgebat luna sereno
Inter minora sidera.

*S*us animal est infestissimum Elephanto, vsque adeo ut vel solo illius stridore atque grunntu audito, immanis illa bellua in fugam agatur; id quod hostilia tela facere nequirent: unde insulsum illud Mahometi, plani & impostoris perditissimi, commentum, risum quibus suis commouere possit, prodētis olim diluuij tempore in arca Noe Suem Elephāti sterquilinio geniturae suae originē acceptam referre, ut ex eius fimo enatum. Sed ut hoc ridiculum, quippe ab homine rerum natura ignaro proditum; ita illud confirmat auctorum vnanimis consensus: siquidem praeter Plinium, Orum, Zoroastrem, Senecam & Alianus libro de animantibus primo, suis stridore minimo terreri elephantum locuples testis est: qua ratione cognita, Romani commissio cum Pyrrho Epirotarum rege pralio, victores exstiterē; cū elephantēs eius regis obiectis suis in fugam compulissent. Memorabile adeo est nec silentio oblitterandum, quod à Megarensibus factum proditur, eodem autore

Etore l. 16. c. 36. quòd cùm ea vrbs arctissima obsi-
 dione ab Antipatro Macedone pressa, acerrimè
 oppugnaretur; oppidani sues liquida pice perlitos
 prius, admot àq. flāma succensos in hostilè exerci-
 tum immisere, qui depascente iam illorum corpo-
 ra incēdio, late grassantes, ac horribili stridore in
 confertum elephantorum agmen delati, belluas
 velut in rabiem concitas disturbatis ordinibus
 in fugam verterunt. Huc faciunt verba histo-
 rici, qua nobis integra seruauit Suidas in hunc
 sensum. E vestigio appensa de turri sue, pericu-
 lum quod ab elephante ingruebat, euitarunt. si-
 quidem atrocem grunnitum cùm mox edidisset
 suspensus porcus, elephas id non ferens inhor-
 ruit. Illud verò tanquam controuersum ambigi
 potest, natiuum'ne sit quoddam atque intesti-
 num inter hæc animalia dissidium, cuius caussa
 mortaliū ingenis sit incognita; an quod raucum
 illum stridorem, vocem'que auribus asperam
 natura exhorrescāt: cuius rei gnari, qui pullos ele-
 phantū educant, iam inde à primis annis sues ad-
 hibēt, ut assuetudine paulatim mali illud vincāt.
 D. Amb. in Hexæmero videtur istud referre ad
 prerogatiuā quādam à natura singulis animāti-

bus donatam. Suius aptissime comparantur non insulsi modo, & à Minerua alieni homines; verum vel maxime lingulacæ, & à rabie non male dicti rabula, qui calum terra miscent: Item parasti, quibus similiter ut suis anima pro sale data videri potest: quod olim venuste dixit Cleanthes: qui omnes si à Regis exsularèt, rectius cum rebus humanis ageretur. Pictura poscit elephantem auerso capite & crispata promuscide fastidiosum: Suem contra elephanto impudenter obfistentē, ac retracto rictu grunitum metientem.

Emblema III.

EMBLEMA, nisi fallor, ab Illustrissimo Cardinali Granuellano ANTONIO PERENOTO usurpatum, elegans cum primis, & illustri laborum eius, virtutum que heroicarum assecla, recteque factorum comite Gloria dignissimum. Videtur autem heros ille, cum omni posteritate nominis sui memoriam qui adequauit, innuere voluisse, ingentes, ne dicam perpetuos esse exantlandos labores, Herculis ritu, ei qui adspiret ad amplissimum illud virtutis præmiū, Gloriam videlicet; qua concors est & consentiens bonorum recte

rectè iudicantium atque incorrupta laus, eaque
 perennis; quæ cum vita breuitatem, tum iuges
 laborum periculorum que molestias, sempiterna
 posteritatis cōmemoratione solatur; hominibꝫsq.
 per suos veluti gradus ab humo in calum adscen-
 sum præbet. vsque ad eò illa altissimi cuiusque &
 optimi animum noctes, dies que exstimulat, ac-
 cendit, atque concitat; vt per labores ad honestis-
 simum illum veræ virtutis fructū, eundem que im-
 mortalem peruadat: (nimirum exsulat hinc po-
 pularis illa fama, adumbrata quedam illius ima-
 go.) Sic ante Salaminem ipsam à mari obrutum
 iri hariolatur non falsus Cicero, quàm Salaminij
 trcpai, quod Themistocles erexerat, memoriam:
 prius que Leuctra Bœotia funditus interitura,
 quam Leuctrica victoriæ, duce Epaminōda par-
 te, gloriam. Neque verò huius loci est, aut tem-
 poris effusioribus habenis in istius herois labores,
 atque inde natam mox gloriam prouehi; cum
 singularibus ea commentariis debeantur. Pictu-
 ra autem passim obuia est, vbi ligonem, qui
 fodicat orbem terrarum, anguis mordicus suam
 caudā ore tenens circumplectitur: eum que ipsum
 serpentem laurea corolla medium ambit.

Carmen est Asclepiadecum monocolor, quale est illud
 Horatij:
Mecenas atavis edite regibus.

NATIVVM diffidium atque internecium
 bellum esse Feli, cum fugace Murium gente, v-
 que adeo ut etiam cinere eius animalis diluto fu-
 gari abigique mures sit proditum, nemo est qui
 ignorat: nimirum à Natura doctam videmus,
 suspensis alto silentio vestigiis, occultoque specu-
 latu, & certo cauda quam vibrat libramine, in
 musculos exsilire: ut nunc inanè ac superuacua
 sim collocaturus operam, si in re clarissima diser-
 tus esse velim. Monet autem symbolum, cuius
 meminit Suidas, nimia licentia & impunitate
 proposita insolescere homines. Metus supplicij see-
 lerosos in officio continet: quo amoto aut negligem-
 tius obito, increfcit ferocia & sceleratè agendi li-
 bido. Verissimè dictum est in Miloniana, maxi-
 mam illecebram esse peccandi, impunitatis spem.
 Pictura postulat geminas muscipulas, quibus in-
 clusa sint feles, murium agmine liberè choræas cir-
 cumquaque ducente.

NON

NON hic de ea vigilia nobis sermo est, quam toto triennio passus fuisse legitur immortalis ille omnium scriptis Macenas, qui Somni molliciem nullis potuit libaminibus, nullis victimis flectere: sed de ea qua Demosthenē coryphaeum & principem oratorum fecit, qua antelucanas fabrorum operas praertere magna cum ambitione consueverat: Sed de ea qua Iulianus Imperator noctes dispartitus fuit in triplicia officia, quietus nimirū, Reipub. & Musarum: Sed de ea qua Alexander Magnus subiecta brachio aenea concha, tinnitu complose peluis, ubi pilam argenteam manu tractatam remiseraūt nervi sopore laxati, euigilare solebat: Sed de ea quam reuera vitam vocat Plin. quae in iis praecipuè viget, in quib. animus inquiet opere pascitur, id quod de te dici patientibus aubus non abnuet, *Vigli vigilantissime, qua duce tot prouinciarum commodis assidue inuigilasti haetenus non sine valetudinis dispendio; qua tot iam annis magna cum laude Praesidem concilij egisti, partaque immortalis gloria tibi tuis quae eam faciem praluxisti, cuius nunquam intermoriturus sit fulgor, eodem, quo orbis terrarum, termino inclusus. Proinde, qui vera gloria amore ducimur,*
id nos

id nos ope summa contendere decet; ut & Reip.
 & in commune consulēdo, testemur nos pluribus
 horis vixisse, & Sōno temporis furi, aut (ut Ari-
 ston aiebat) publicano, mediam vitæ partem in-
 teruertenti, portionem deduxisse. Frugi nanque
 temporis cum laude dispensatores, à morte etiam
 fax immortalis, veræ virtutis assecla gloria, nun-
 quam extinguenda comitatur. Symbolum Vigily
 vulgatissimum pingēdum erit; quo hinc liber ex-
 plicitus diligentia, illinc clepsydra temporis par-
 cē admittiendi argumento, atque horum in medio
 lychnuchus cum ardente face, post humæ gloria
 testimonia, libitina imposta simul omnia expri-
 menda venient.

Emblema VI.

Hexametrum est carmen cum Dactilico Simonideo,
 pentimetro acatalectico, quale memoratur illud
 à Seruio Honorato:
 Parthenopeus erat puer Arcadiæ decus.

PAUSANIAS in Atticis scribit Athenis
 exstare Pacis simulachrū, Plutum filium gestan-
 tis: quod iterum repetit in Bæoticis, ingeniosè fa-
 brefactum à Cephisodoto statuario scribens. Est
 autem Plutus sine Pluto diuitiarū deus: quan-
 quam

quam diuersissimos hos esse annotat Lilius Gyraldus, manifesti erroris conuictus vel ipso Pausania iudice : apud quẽ priore loco Πλούωνα παῖδα legas; posteriore Πλούτων, eodem sensu. Siquidem Plutonium ideo præfecit diuitiis antiquitas, quòd ex imis terræ visceribus; imò ab ipsis inferis petantur opes. Non absimili ratione Thebis primaria Beotia vrbe, Fortuna statuam positam legimus apud eundem auctorem, Plutum puerum gestantis, innuere volente artifice, fortunam matrem esse aut alumnam diuitiarũ. Quod ad pieturam attinet: Pax femina pingitur nitido vultu, adpectu pulchra, oleagina corolla redimita, leua Amalthea cornu omni fructuum genere redundans, dextra Plutum puerum tenens, claro symbolo, quòd non è bello, sed beneficio pacis crescant opes. Plutus autem puer pingitur volucer, aureus totus, oculatus, teste Philostrato in Imaginibus: nam cæci Pluti significatio, vt ominosior, ab hoc loco excludenda est.

PELE-

PELECANVM, quem à rostri magnitudine
 ἰαυρῆος nominat auctor κοισαυῖδωσ ἀνοnymu, auctō
 paludibus Aegypti peculiarē tradit, prolis sua a-
 mātissimam, quae pullorū suorum proteruitam at-
 que impietatem merita morte ulta, mox facti pe-
 nitens, pertuso latere suo, pullos mortuos vitali san-
 guine, quo animantur, irrorat: quod ipsum pra-
 ter Isidorum commemorat D. Hieronymus, non
 eadem tamen fide; quippe qui pullis à serpentibus
 enectis id officij praestari dicant, cum ille ad in-
 iuriam parenti illatam hoc referat. Nihil vi-
 rum ingenuè litteratum magis addecet; quam
 citra omnem dissimulationem nihil occultum
 premere, quod vsui & commodo esse queat; ita
 se suasque operas commodare, ut appareat effu-
 sum benignitatis sinum nulli, nisi prorsus à Gra-
 tiarum lumine peregrinus ille sit, claudere velle.
 Callimachus Hecalen οἰκογενίας ἀεινήσοσ σέυ
 habuisse testatur: Cimonis Atheniensis ades La-
 ciadis suis patuere: Musarum fores semper aper-
 te etiam prouerbio teste innotuerunt. Vir et litte-
 ris & humanitatis artibus imbutus, ut illic; ita
 hic quod emuletur gnauiter, inuenit: ut nedum
 benignitate priuatum cōmodus sit; sed & officius
 publicè

EMBLEMA VII. ET VIII. 79

publicè; ut Reipub. literaria, ut patria, ut amicis, ut viris bonis proficit. Is itaque penetrabilia rimatur sua, nihil abscondit, ingenij dotes, quae varias ad res à munificentissimo bonorum largitore Deo unicuique tributa sunt, non modo non supprimit, sed claram in lucem profert, totum se denique effundit. Talem te, Hoppere Iureconsultorum coryphae, praestas communi patriae, talem amici agnoscunt, talem te Respub. literaria sensit: & nisi concatenatorum laborum, otium illud Musis sacrum interpellantium, circulus, Principum curis inuoluisset, locupletius sentiret, immortalibus fecundissimi ingenij fructibus fruitura. Picturae ratio notior est, quam ut in ea operam collocem explicanda.

Emblema VIII.

Carmen est Choriambicum Callimachium, constans tetrametro & amphibrachy siue bacchio, quale est illud:

Armipotens Mars genitor Romulida, te, venias, precamur.

PASTINACA is piscis est, quæ Græci τρυόγυρα, interpretes plerique omnes Turturæ perperam appel-

appellant: *Hollandis nostratibus, ab aculeata iaculi in modū cauda, Pylstaert nominatur. huius radius (aculeum ita vocat Plinius) tam letalem presentaneique veneni vim habet, ut arboris quantumvis ramosa, ac vegeta, & amœnissimo frondium virore florentis caudici infixus, mox folia desluere faciat: quo amisso honore, truncus quoque celerrimè exarescit, neque multò post siderata, atque è solis immenso ardore, solique squallore exsiccata arbor fit similis. Plinius lib. 9. cap. 48. & lib. 32. cap. 2. huiusce rei fidem facit, nullum vsquam execrabilius venenum esse asserens, quam sit radius in cauda pastinacæ eminent, qui radici infixus arbores necet. hoc telo patrem Ulysem interemit Telegonus, accepto à Circe matre exitij indicio. quam rem graphicè describit Opianus in Halienticis, in hanc fermè sententiam utcunque versibus à me expressam.*
*Nil Trygonis diroradio exitialius vsquam est:
 Martia non tela, aut nigri quæ lacte veneni
 Spicula Achemenidum tinxit gens aspera bello.
 Vbere stet quamvis foetu, & frondentibus arbor
 Luxuriet ramis, vernòque virescat honore;
 Vulnere sitristi radicem punxeris imam,*

Mox

*Mox labat omnis honos, coma defluit, ipsa de-
corem*

Exiit hinc viridem crudeli faucibus tabe.

*Non minus presens virus habet exitialis ac pe-
stifera delatoris lingua, qua florentes dignitati-
bus euertere, fortunis que omnibus exutos, ad in-
citas redigere potest. Pingatur itaque pirus flo-
rens, eius que trunco affixa adhareat pastinaca:
sed ita ut radius ille, de quo diximus, candici
impressus clarè videri queat.*

Emblema IX.

Carmen est Heroicum Archilochio tetrametro cata-
lectico comitatum.

PLVTARCHVS in libro, quem de silenti-
bus Pythia oraculis scripsit, commemorat Corin-
thi in Oeco (quod edificium à Cypsello tyranno
consecratum fuerat) inter templi anathemata ex-
stitisse Palmam aneam, cuius ad radices inscul-
pta viscebantur rana & natrices, hydros vocant.
Emblemate isto, tametsi ad diuersum sensum ibi
torqueatur à Diogeniano, innui existimo, à viti-
ligatoribus (libenter enim Catoniana voce cum
Plinio utor) obstreperis ac maledicis inuidorum

F linguis

linguis, exitiali veneno armatis, impeti illorum
 vitas, qui non obliqua, sed recta ratione ad digni-
 tates rerum que fastigia emergūt, dissimiles Ruf-
 fini, Eutropy, eius que farina aliorum, pravis ar-
 tibus diuitias & honores aucupantium: quorum
 conatus omnes eò tendunt, vt euerfos fortunis om-
 nibus exuant probos & innocentes homines, cum
 isti innocentia sua freti, calumniatorum ltra-
 tus & inuidorum molimina sublimes facile de-
 spuunt. Palma ardua, primæ que nobilitatis ar-
 bor est, onerum que grauium victrix, frondibus
 nunquam vidua; que opibus honoribus que pol-
 lentes aptissimè exprimit: cuius ad radices posita
 visuntur rana (quarum rauca illa & odiosa co-
 axatio nulli ignota, calumniatorum significatio-
 nem haud dubiam habet) & hydri, nullis ser-
 pentium veneno inferiores, si Plinio credimus, per
 quos virulentus inuidorum alienam famam in-
 cessentium sibilus denotatur.

Loga-

Logædicum Archilochium, Ithyphallicum Marius
Plotius nominat, cuiusmodi est illud Flacci.

Soluitur acris hyems grata vice veris & fauoni,

Trahunt que siccas machine carinas.

PINGATUR Leo otiosè recubans in gramine non procul ab armento pascente, raptæ prædæ mordicus inherens: ita enim solet ex omni numero, quantumuis ingenti fame stimuletur, unum pecus diripere comedendum: adstet illi Canis limis feram suspectans, & prædam ingratis (quod dicitur) oculus frustra deuorans. Symbolum optimè quadrat in hereditipetas, qui alienis funeribus inhiant, & per mortes incerta spe bona aliena captant, sæpius delusi, ut inuenis ille apud Lucianum in dialogis, quem mors inopina ante senem, cuius funeri propter summas opes imminerat, rapuerat. Competit & in quosuis, qui ambitu tenentur, & sacerdotia aut honores alius possessos venantur.

F 2

MEMO

MEMORIÆ proditum est à Diodoro Siculo Bibliotheca decimo septimo, & à Q. Curtio, Tyrios eximia religione coluisse Apollinem: cuius numen sibi tutelare ut propitiarent, sibi que modis omnibus conciliarent, tēpore obsidionis, quam grauem & finestam ab Alexandro Magno experti sunt, simulachrum eius Dei aurea catena basi columnæ, cui insistebat alligasse, ut ille scribit; aut ut alter, aræ Herculis vinculum illud inferuisse, velut illo Deo Apollinem retenturos.

Similiter Pausanias in Laconicis refert peruetustum Sparta existare simulachrum Martis compedibus irretiti, quo vinculo proprium sibi ac Reipubl. perpetuum bellatorem illum Deum, nec unquam suæ urbis desertorem futurum, velut in peculio obligatum voluerunt. Neque aliorum Victoria deam, cui pennas dedit, volucrem que finxit antiquitas, ἄπτερον, inuolucrē, alis que orbam & fano & statua decorarunt Athenienses, augurantes perennem ipsis fore Deæ presentiam, negatis illi alis quibus auolaret. Gētilitatis delira somnium istud fuit, nimis quàm superstitiosum, existimantis quali quali honoris obsequiique lenocinio, Deum in vota nostra, eaque perfunctoria & inuti-

inutilia pellici, ad modū pueritia, qua crepundiis deliniri capique solet; atque ita in ordinem cogi posse. Quare stultū est, ne dicam impium ac profanum, putare diuinum numen toti mortalitati iuuanda comparatum, tam pusillum esse & otiosum, ut palpationibus tantum non nostris ac veluti poppysimis titillationibus que cedat & expugnetur. Pingantur tres isti dii seorsum in templis concameratis, Apollo catena aurea columna alligatus: cetera peculiaria indicia Fulgentius & Cornutus ista tradunt, nempe ut pingatur iuuenis, imberbis, capillo promisso aureo que, laureo sermo redimitus, cum arcu & sagittis in dextra, citharam tenens leua, cum Coruo aue illi sacra adstante. Mars sit compedibus vinctus, alioqui loricatus, galeatus, pugione accinctus, flagellum manu tenens, ut Albericus philosophus scribit, altera chypeum, nudo pectore, ut Isidoro placet, cum lupo animali ipsi sacro, aut gallo secundum alios. Victoria, quam apteron, id est, inuolucrum dixerunt Athenienses, pingatur sine alis, virago ut solet dextra manu punicum malum tenens, leua cassidem: nam hac specie colebatur Athenis, ut Heliodori testimonio confirmat Harpocration:

posterius deinde sculptores alas illi iunxerunt, nimirum Bubali pater Anthermus, aut, uti Aristophanis scholiastes vult, Aglaophon Thasius pictor: quam alis aureis ornat Comicus Aristophanes illo versiculo:

Αὐλῆς πτερὰ λαιὸν χρυσοῖν χρυσῶν.

Mox aureis pennis volat Victoria. Exstitit & Roma simulacrum Victoria alis viduum, quae calitus tacte defluerat; in quod Pompeij titulo epigramma legitur, in hanc sententiam:

Roma caput rerum, nunquam tua gloria obibit:
Nam victrix Dea te haud deseret inuolucris.

Emblema XII.

Carmen est hexametrum, cui associatur Alcmanium constans trimetro brachycatalectico, ut est illud: Spernis decore virginis toros.

SPARTÆ in templo Veneris Armatae contignationem fuisse exstructam, quae Veneris cognomento Morphus, à forma (ut apparet) dicta, numini fuerat sacrata, memorat in Laconicis Pausanias: simulacrum erat ex cedro factum, sedentis habitu, compedibus vincta, caput obnubente flammeo, siue calyptra: addit Tyndareum Dioscuro-

scurorum patrem pedicas illas adiungi curauisse, fidei symbolo, quam maritis deberent uxores ar-
ctissimam: tamen si illius infelicitas in filiabus pro-
stuit a pudicitia macula famosis, à Stesichoro Ly-
rico prodita, satis que decantata est. Porro compe-
des indissolubilis vinculi conjugalis & arctissimi
amoris significationem habent. Flammeum verò
(quod luteum est capitis velamentum) & pudor-
is argumento capiti imponitur, & fausti ominis
ergò, ceu connubij indissolubilis. Illud de pudore
declarat Claudianus in raptu Proserpine, ibi:
Flammea sollicitum praelatura pudorem.
& Lucanus Pharsalidos lib. 2.

Non timidum nupta leuiter tectura pudorem
Lutea demissos velarunt flammea vultus.
Postremum confirmat flammei vsus assiduus
flaminis uxori, cui diuortium facere nulla ratio-
ne leges permittebant. Sedens autem merito pin-
gitur, vagæ Veneris odium insinuans. Pingatur
Venus subsellio insidens, pedicis constricta, vultu
flammeo obtecto, nuda, dextra Cupidinem viden-
tem cõplexa, sinistra tria mala aurea ferens: ad-
stent illi gemina columba, aues illi sacrae, Cornuto
teste, cum propter puritatem, tum propter illices

blanditias, quarum indicium facit frequens harum auium suauitatio. Nihil autem magis decere honestam matronam, quam velatam conspici, vult D. Clemens Alexandrinus, exemplo Creusa uxoris Aeneae, quae ardente iam patria non dum abiecerat curam velaminis.

Emblema XIII.

Carmen est Sapphicum praepositum Glyconio, quale illud Boëtij:

Cum polo Phœbus roséis quadrigis
Lucem spargere cœperit.

SYNESIUS libro de Regno administrando ad Arcadium, vel, uti Nicephorus vult, ad Theodosium iuniorem scripto, negans in viribus solis positam esse felicitatem principis, eam praedicat esse absolutam omnibus numeris vitam, quae potentiam prudentiae consociat: quae res coniuncta robur inexpugnabile conciliant; disiuncta vero inuolidum & inutile: quādo videlicet aut robur prudentia sit destitutum, aut prudentia viribus defecta. Quapropter, inquit, sapientes Aegyptios in hoc sum admiratus frequenter, qui geminū Mercurij simulacrum simul constituunt; alterum iuuenta florentis, alterum maturo senio venerandi: volentes

volentes innuere, eum, qui rectè Rempub. aut regnum sit administraturus, coniunctam cum prudentia fortitudinem habere debere, quasi alterutrum inutile sit absque alterius ope. Neque alia de caussa Sphinx apud illos pro temploru foribus posita visitur, & quæ sequitur infra XLII emblemate recitata. Huc spectat Hor. illud: l. 3. Ode 4.

Vis consilij experts mole ruit sua.

Vim temperatam Diij quoque prouebunt

In maius: iidem odere vires

Omne nefas animo mouentes.

Eandem sententiã comprobat Isocrates ad Demonicum scribens. Robur cum prudentia coniunctum prodest, qua sine, plus habenti incommodat. Quod ipsum & Milonis Crotoniatæ exitus abundè docuit.

Emblema XIII.

Hexametrum versum sequitur Aristophanium metrum tetrametro brachycatalectico absolutum: seu tetrametrum Colurum: ita namque à Mario Plotio, cuius libellum de metris aliquando inuulgabimus, nominatur, quale est illud:

Marcent lucerne, sol propinquat, non tamen vocas.

PYRAMIDES, quas otiosam ac stultam regum Aegyptiorum pecunie ostentationem nomi-

nat Plinius, vastæ fuerunt & insane substructio-
 num moles, aliquot soli ingera coplexa, partibus
 fermè quatuor angulorū lateribus ab imo in acu-
 men desinentes, sic dicta, quòd in ignis speciem, in
 conum extenuentur; quarum fastigiata excelsitas
 paullatim gracilescēs, umbras quoque consumit,
 ut, præter Solinum, Ammianus scribit lib. 22.
 Fuisse eas regum Aegypti monumenta, & inter
 septè orbis miracula habitas tradit geographus
 Strabo. Quia verò inconcussa vel maximè, stabi-
 lissimāq. inter omnes figuras figura quadrangula,
 Galeno teste, habetur, hinc est quod monarcharū
 aut regū fortunas huic cōparari apposite credam:
 aut etiā constantis animi virum, qualē describit
 Q. Catulum Cicero, quem neque periculi tempe-
 stas, neque honoris aura potuit vnquam de suo
 cursu, aut spe, aut metu dimouere. Priori rationi
 hedera aptè conuenit, utpote sese ipsa sustinere
 prorsum que serpere impotens, ni pedamenti ad-
 mimiculo utatur, ac flagellis suam muniat imbe-
 cillitatem. talis est plebis ac minoris conditionis
 hominum status, quibus principū opes fulcimento
 sunt & ornamento. Neque posteriori rationi ab-
 sonus est viuax & perennis huius plantæ uiror:
 quip-

quippe cum magnanimi & fortis viri, qui humana omnia premit, et ad omnes casus infractum gerit animum, laus cum eternitate certet, perpetuo victura. Diuersa plane hinc ratio est hederæ arborem scandentis, ut quæ solet succum viresque illius omnes in se rapere ac demum enecare: quod in eos quadrat qui alienas opes sub titulo & prætextu patrocinij in se corriuant, atque emungunt. Aliter etiã Marcellinus li. x. hederæ cõparationem ad opulentos transtulit, apud Imperatorem delatos, qui præsidia potiorum pulsabant, iisdemque tanquam hederæ excelsis arboribus adherentes, absolutionem precibus mercabatur. Sunt qui emblematis huius significationem calumniati, ad creandam principi cuidam viro, qui hoc symbolo vititur, inuidiam, eius sensum aliò detorserunt, velut qui circumsessum tenuerit Galliarum Regem et hederæ instar circumplicatum, ne quis ad eum pateret aditus sine ipsius assensu. Sed istud quid aliud est, quam genuinum emblematis sensum corrumpere, atque peruertere, & animam illi adimere.

Heroi-

Heroicum cum Iambico trimetro.

V P V P A *avis est cristata, plumis in capite
instar cristæ plicatilis subrectis, quam Galli, un
hupe, appellant. Hanc scribit Orus ubi senserit
ex uuarum, quas appetit summopere, esu nimio
noxã se iucurrisse, decerpta adianto herba, quam
officina capillum Veneris nuncupãt, mederi sibi,
ramulum que eius herbe ore circumferentem, ob
ambulare. Quibus temulentia valetudinem con
cussit atque labefactauit, y abstinentie ramulo se
lustrent. Qui affectibus violentis tyrannis, aut
(ut voluit Plato) loris restibus ue nos ultro ci
troque in diuersos motus trahentibus, obnoxii
sunt, y à diuinis placitis & verbo diuino reme
dium petant, & mentem, que passionibus illis ani
mi turbidis tanquam regina quepiam imperare
debet, obmuniant: que victoria primaria est &
potissima, seipsum vincere. Qui peccata sua rite
expiari cupiunt, lustrent se lachrymarum adper
gine & immer sabili pœnitudinis ramula.*

Metrum

Metrum hexametrum, cui subiungitur dactylicum Stesichorium, à Stesichoro, cui familiare fuit, nomen sortitum, constans pentimetro acatalectico, quale est illud à Mario Honorato recensitum:

Marsya cede Deo, tua carmina flebis.

PINGATUR puerorum grex geminus, quorum altera pars bullas siue pompholygas è conchylio (in quo smegma, quem saponem dicimus, cum momento aquæ commistum sit) in aëra difflet: altera easdem iridis in modum discolorés & purpurascens scēdetur atque comprehendere studeat, sub quorū pedibus non malè subscribi possit diuerbium illud *Italis in ore frequens, ET IVTO ABBRACCIO, ET NVLLA STRINGO.* Nemo nescit bulla nihil esse vanius aut inanius, cōparata illi iam olim caducæ mortalitatis umbra. Itaq. quadrabit aptissimè in eos qui diuersis artibus scientiis uè animum adiuiciunt simul, varia in studia distracti: aut qui pluribus muniis honoribus que simul inhiant: aut quacunque tandem in re insatiabili animo nusquam satisfaciētes huc illuc nutant. hi namque parum proficiunt, suāque spe elusi sæpenumero discedunt.

HIPPOPOTAMI impietatem immanem
 esse, monumentis litterarum proditum est à vete-
 ribus, adeò ut ne patri quidem, per quem vita u-
 suram accepit, parcat: qua de re etiam alibi scri-
 psi. At ciconiam serpentium certissimum esse exi-
 tium nemo insitias uerit, qui eam longis colu-
 bris inuisam dici Virgilio didicerit: qua de caus-
 sa necasse ciconiã capitalis noxia fuit apud The-
 salos, quòd eorum regio prouentu serpentium abun-
 daret, si Plinio credimus. Sceptrum vero gestam-
 en Regum, qui priscis seculis indices erant caus-
 sarum; ac proinde etiam iustitiæ dicatum fuit.
 Quo symbolo indicatur impietatem (qua vitio-
 rum omnium fundamentum est, & qua flagitia
 ac scelera omnia continentur) coercendam esse
 & vindice gladio castigandam, atque è medio
 tollendam, non secus quam à ciconiis solet serpen-
 tium genus. Res per se clara est. Equo flumiatili
 in dorso erigatur sceptrum, cui ciconia insistat.

Metrum

Emblema XVIII. 95

Metrum est Archilochium acatalecticum, comitatum Iambico Hipponactio, cuiusmodi est illud Flacci:

Non ebur, neque aureum

Mea renidet in domo lacunar.

MUSTELAM (inquit Plutarchus libro de Iside & Osiri) plerique arbitrantur & affirmant per aurem initum pati atque concipere, sed ore partum edere, natalium sermonis quadam similitudine. Anaxagoras, alij que nonnulli phisici prodiderunt Mustelam pariter & Ibin ore parere; teste Aristotele libro de generatione animalium tertio, cap. 6. quorum sententiã illic conuellit. Aristetas ut istud ipsum confirmat, ita paululum detorquet symboli explicationem. sic enim sonant eius verba. Mustela auribus concipit, quod ore parturit: itaque eius esu interdictum est Leuit. 11. Iudæis; ut hoc symbolo insinuetur, perniciosissimũ esse homini morem, quod, qua auribus acceperit, eadem verbis exaggerans maioribus malis inuoluat. Hugo Card. in superiorem Leuitici locum euariat nonnihil à prædicta opinione; siquidem mustelam marem ore generare, feminam aure concipere annotat: quam fideliter, ipse viderit. Orus etiam mustelũ piscem huic cognominem

minem ore parere scribit: similiter & Ζεξες.
 Huc allusum videtur à Lycophrone in Alexan-
 dra tenebrosissimo poemate, cum Medusam Gor-
 gonem appellat δεῖσπραῖδα γαζῆν, id est, Muste-
 lam inguliparam, velut colloperperam, pro-
 pter fabulam, qua fingit Chrysaorem & Pegasum
 è cernice eius exstitisse, truncato illius capite.
 Ad symbolum faciunt Epicteti verba admonen-
 tis à natura mortalibus unicam datam esse lin-
 guam, aures geminas; ut loquendis audita duplo
 sint plura. Demonactis apud Lucianum docu-
 mentum est auribus sapius quàm lingua uten-
 dum. Epaminondas à Pindaro laudatur hoc no-
 mine, quod haud facile alter inueniretur, qui plu-
 ra sciret ac pauciora loqueretur. Pictura ratio per
 se evidens est.

Emblema XIX.

Alcmanium est dactylicum tetrametrum hypercata-
 lecticum, simile secundo Boetij carmini, cuius
 initium:

Heu quàm præcipiti mersa profundo.

CROCODILVS, cui à croci metu nomen
 est, exitiale malum, quadrupes utroque elemen-
 to infestum & terra & flumine, lingua expers,
 dentibus

dentibus ferratis, eorum que ordine peltinatim se stipante, maxilla inferiore immobili, unguibus immanibus, cute adeo inuicta, ut ictus tormento quouis adactos eludat atque repercutiat tergo, metatur locum nido prædiuinatione quadam & naturali prouidentia eum deligens, ad quem summus Nili auctus eo anno sit accessurus: neque alibi incubat oua, qua candida sunt anserinis similia. Hæc de Crocodilo ex Plinio lib. 8. ca. 25. Solino cap. 45. Marcellino lib. 22. & Herodoti Enterpe. Addit Plutarchus libro de Iside, Aegyptios certum conuicere Nili incrementi terminum ibi fore, ubi oua exclusit femina: nam cum in humido fouere nequeat Crocodili, & procul à fluminis alueo parere metuant, ita exacte præsentunt natura tacito instinctu quod futurum est, ut accessu flumini in pariendo, incubandoque (quod alternis obseruant mas & femina) utantur, atque ita oua arida & inhumecta conseruent. Monemur prudenter rerum satagere, longèque antè consultare atque videre, quam quid statuamus aut agamus.

G Carmen

Carmen est Phalecium à Phaleco inuentore sic nuncupatum, quod & hendecasyllabum à syllabarum numero, quale illud Martial.

Vitam qua faciunt beatiorem.

CICADA insectum est, quod rorem lambendo viuit, nec alterius alimonie indigum, cantu se oblectat. Pingi possunt plures cicadae, quae flosculos (qui ad ornatum varij pingantur) dehiscentes & explicitos, rore madidos, aduolitent ac depascant, à ceteris, qui etiamnum intra calyces suos siue alabastros abditi latent, abstineant. Qui sua sorte, licet exigua, contenti sunt, bonis presentibus fruuntur: liberali interim spe ducti, fore, ut aut industria aliquid adiciat, aut principum liberalitate accedat, aut hereditas portum ostendat, quod omne lucro deputant, & veluti probè sibi sceneratum praetereunt. Non dissonum hinc est Italicum hendecasyllabum.

Di questo mi contento & meglio spero.

INSI-

INSIGNIUM vsus peruetustus est, quando Anubin & Macedona, Osiridis filios armorum insonibus vsos fuisse iam tum memoria prodidit Diodorus, canis exuuio alterum, lupi rostro alterum, tanquã animalibus ab ipsorum natura non alienis. sic Tydeus apud Aeschylum in chypeo depictum praefert calum stellatum, cum luna medium umbonem occupante: Hippomedon Typhonem fumos ore efflante: Parthenopaeus Sphingem: Perseus Gorgonis colubriferum caput, Veneris genetricis Iulius, alij Pegasus, Minotaurus, Harpyias, Leones, Vrsos, Aquilas, Angues, Fuscinas, alius aliud. At gentis tuae istud insigne aut Symbolum, Sambuce doctissime, non otiosum ac iners aut ingloriũ existimo, in quo visuntur bimae grues (non sine causa Palamedis, vnius inter omnes Gracos sellertissimi artium insignium inuentoris, aues nuncupata) hinc pedibus saxum, firmitatis argumento, illinc cor, fontem & retinaculum omnium honestarum actionum, concorditer complexa, rostris que annulum aureum, ceu debitam sibi mercedem appetentes. Multiplex hic cognitio animum suum praestringit: nam uti Grues altiua sunt, nubila volatu tranantes; ita doctissimi

mus quisque non humo assidet, sed mente caelestes
 etiam sedes adit, imò penetrat; neque id solum,
 verum etiam gloria aeternitatis affectatrice, sidera
 pulsat, & nubibus caput inserit. Eadem etiam
 vigiles, quod noctu lapidem pede sustinent, ut op-
 pressas somno, laxatis nervis, strepitus cadentis
 lapidis expergeficiat, diligētia summa iudicium
 faciunt. Quam istarum auium sollertiā in exem-
 plum rapuisse mihi videtur Alexāder Macedo,
 non abs re Magni nomen adeptus, qui globum
 argenteum brachio capiti subdito tantis per con-
 tinebat (quoties lucubrandum illi erat) dum re-
 misso nervorum tenore delapsus, timitu peluis
 subiecta, somnum illi abruptisset. Annulus verò
 (quem Promethei inuentum perperam, ut quo
 ipse Caucasò alligatus fuerit, alij Lacedaemonijs
 falsò attribuunt, quod ferreus illis in usu fuisse
 legatur) in se recurrens & ἀπίεω, immortalita-
 tis nunquam ullo saeculorum spatio finienda index
 esse meo quidem iudicio videtur. Quòd si hario-
 lari in re mihi obscura licebit, crediderim duorū
 coniunctissimorum fratrum operam praclaram
 Principi aliquando suo nauatam, maxima con-
 stantia pari que cōcordia, ista genti tua peperisse
 insignia,

insignia, laudabiliore ratione, quàm cicatricum
 insignia Salustianus ille commendavit, ut, quibus
 gloria infinitas, annuli opes, adamantis argumen-
 to à Principis liberalitate honestamentum ac de-
 cus accesserint. Effigiationem quid attineat præ-
 scribere, cùm per se ipsa è superioribus abunde
 elucescat.

Emblema XXI.

Carmen est Heroicum cum dactylico Alemanio te-
 trametro acatalectico, cuiusmodi est illud Boëtij:
*Tunc me discussa liquerunt nocte tenebræ
 Luminibus que prior redijt vigor.*

ORVS Apollo qui Hieroglyphica scripsit,
 refert Leonem, ubi febricitavit (familiaris autem
 huic fera morbus febris est, præsertim quartana,
 si Phileti, qui de animantibus græcè scripsit car-
 mine, credendum est) simia solere vesci, saluber-
 rima esca loco. Non repugnat Plinius, nisi quod
 morbi vim eleuans, a gritudinem fastidij tantùm
 sentire dicit, in qua medetur sibi, gustato simia-
 rum sanguine, qua lasciuia immodica in rabiem
 eum agunt. Confirmat idem & Philostratus lib.
 de vita Apollony tertio: Leones medicina gratia
 simius insidiari scribens. Quin & Aelianus om-

nigena historia lib. 1. cap. 9. agrotati leoni cetera remedia inutilia scribit, præter simiam, cuius esu pristinam valetudinem recuperet. Idem in libris de animalibus lib. 5. cap. 39. medela rationem & morbi discrimē distinctius his ferè verbis aperit, Leo, inquit, supra modum ingurgitato cibo, remedium querit, aut à quiete abstinentiâque aut simiam nactus deuorat: quo cibo alui proluuium excitatur, molestâque saburra exoneratur. Simiis aptissimè comparari possunt impostores, assentatores, & parasiti, qui ad gratiam loquuntur, & principum auribus insidias faciunt: siquidem *Ἰννομήδης* velut populares Simias vocat. *Aristophanes* eos qui plebi assentantur & obsecundant, quando & *ἰννομήδης*, quod Simiari notat, profallere, græca lingua usurpat: est enim animal istud ad imitandum omnia dextrum, & habile. Tales autem pestes si quis aula exturbaret princeps, na ille verè *Augia* stabulum repurgaret, & cum *Hercule* ac *Constantino* monstrorum domitor dici posset: hoc enim *Aurelius Victor* *Constantino* tribuit, qui aulicas illas perniciosas, tineaes sorices que palatii appellare solebat, ut *Anaxilaus* opum vermes: quibus confectis & expul-

*expulsis, ad incolumitatem rerum & sanitatem
cuncta redire posse, non iniqua spes est.*

Emblema XXIII.

Cyrellium metrum est, constans pentimetro hypercatalectico, quale hoc:

Pulchra puella comas ambit sibi palmitibus.

PALMA *Aegyptia, Theophrasto à fructu
Balanus dicta, arbor est magna, non recta, sed con-
torta, folio myrto simili. Dioscoridi (à quo pictura
peti potest, expresso eius uno ramo) πῶμα, à succi
copia qui in poculi vicem conuertitur, & ab ar-
cenda siti adipos quoque vocata. Hac priusquã
maturuerit decerpita, si im sedat: si matura su-
matur, sensum intercipit, gressum prapedit, lin-
guã retardat, & obsessis mētis ac corporis officiis,
ebrietatis vitium imitatur, ut Solinus memorat,
cap. 45. memorabilem. Admonet hoc symbolum
curiosam & profundam diuinarum rerum inue-
stigationem, eamque maturis iam fructibus fa-
ctam, hoc est, ab iis qui mysteriorum omnium co-
gnitionem absolutam se adeptos putant, periculo-
sam esse: nam quo altius isti laborant arcana de
Deo eiusque uniformi Trinitate perscrutari, hoc*

maioribus altioribusque tenebris inuoluuntur,
 & in diuinitatis abyssum ineluctabilem corruunt.
 Simonides sapientia nomine percelebris olim, ro-
 gatus ab Hierone Syracusarum rege, Deum ut
 sibi definiret, poposcit sibi diem unum: postriedie
 rogatus ut fidem exsolueret, bidui spatium petiit:
 cumque sapius dierum numerum ingeminaret,
 atque Hieron admirabundus eius facti rationem
 requireret, respondit sibi tanto intricatiorem ob-
 scurioremque videri rem, quanto diutius consi-
 deraret. Quò spectasse Aegyptios sacerdotes pu-
 to, qui sonum tantum vocalium litterarum incon-
 ditum accinebant, indicantes se nulla ratione de
 Deo certi quid & explorati posse expromere. In
 hanc sententiam detorsit istud symbolum Hugo
 Eterianus, non postrema eruditionis Theologus,
 cum de Spiritu sancto aduersus Gracos disser-
 turus sic initio operis loquitur. Dum supremæ phi-
 losophiæ principium delibare aggredior, aquaticæ
 mihi videor testudini esse similis, quæ fretum tra-
 nare cupiat: stupore cogitatus obsidetur; mens ta-
 bescit; lingua tanquam Aegyptiam palmam, quæ
 apud Gracos Adippos (malè enim adiperos ibi
 legitur) vocatur, gustauerit, retardatur. Appositè
 me

me hercule symbolo vsum vides, in explicanda
 prouincia, quam arduam aggrediebatur, difficul-
 tate: nam diuina natura ne angelicis quidē, nedū
 humanis linguis enarrabilis est, aut comprehēsi-
 lis, ut D. Martialis Lemouicensis Episc. scribit
 in epist. ad Burdeg. quod ipsum & Plato non ta-
 cuit, Deum indictū & innominatū vocans, quem
 inuenisse haud sit facile; intellectu comprehendere,
 impossibile: aut, ut Hermes Trismegist^o inquit,
 Deum mente complecti res est ardua, sed sermo-
 ne enunciare, impossibile. Huc spectat Iambus an-
 tiquissimus quem ex ore Socratis fluxisse, lib. de
 recta Confess. memorat Iustinus martyr.

Ὅτι δὲν γὰρ ἀνθρώποις τῶν θεῶν οὐδὲν, id est,
 Rerum diuinarum nihil mortalibus exploratum
 est: quo innuitur, qualia sint diuina, non esse in-
 quirendum scrupulosius. Prestat itaque immatu-
 ras palmulas decerpere in sacra philosophia, qua
 sitim arcent: quippe cum videamus sophos istos
 qui maturis fruisse solos arbitrantur, arentibus
 faucibus, lingua impedita, ingenio hebescente ac
 caliginoso, gressū que malē nutabundo, in ea sur-
 sum ac deorsum iactari volutarique: & sapien-
 tem Athanasy admonitionē sequamur, docentis,

lib. 3. aduers. Arrianos. curiosa & accurata persuasione potiore esse fidem simplicem. Potest symbolū referri & ad captiosas spinosas que disciplinas, quæ cum fructu delibari possunt primoribus (quod dicitur) labiis; ita nāque sitim restringere valent: in quibus tanquam ad Sireneos scopulos desiderare atque consensescere, id demum insanum est studium: nam ubi eō res venerit, stupidi, cæci, dulci que veneno ebrj, argutiarum fuligine audientium oculos præstringere gaudent, sed euanda, sanctissima que disciplina nomen ementiuntur interim, ut luculentè disserit Herodes Atticus apud Gellium, lib. 1. Neque malè vita aulica, huic Adipso arbori comparari possit, quam aliquantisper sequi & degustasse ante maturitatem fuerit non inutile, sed cuius illice succo, ubi maturuerit, plenis faucibus imbui, in eaque non immorari tantum, sed & immori, omnem nostri agnitionem obliterat, mentem sanam exulcerat, fastu inflat, & Pallante (quem liberos suos nunquam alloquio dignatum scribit Tacitus lib. 13.) insolentiores reddit: nam ex infinitis vix vnum illic Eutherium inuenias, quem in Constantij Imperatoris comitatu solum integrū, fidei continentie q. culto-

cultorem, exstitisse, Marcellinus commemorat, lib. 16. A superiore, quam primo loco dixi, ratione non abludit fortasse, quod refert Clemens Alexandrinus in Aegyptiorum sacrorum caeremoniis post Cantorem qui principem locum obtinet, sequi Horoscopum flaminem, qui altera manu Horologium, altera Palmam symbola gerebat.

Emblema XXIIII.

Carmen est hexametrum cum trimetro senarioue Iambico.

PRODITVM est à Plutarcho libro de Iside, Phidiam clarissimi nominis statuarium, finxisse Palladis simulacrum, pedibus prementis Draconem; & alterum Veneris apud Eleos, pede calcantis testudinem: argumento in illa custodia sui, quæ virginem deceat; in hac silentij curæ que rei domestice, quæ matronam deceant. Draco autem appositæ Palladis (quæ perpetuæ virginitatis honore insigniuerunt poetæ) pedibus substernitur, ut sedulam pudicitie, cui mille tenduntur insidia, curæ virgini incumbere significetur: siquidem
accerri-

acerrima oculorum acie prestare Draco perhibetur: quo nomine thesauris omnibus custodiendis (inter quos aureo velleri, hortis que Hesperidum) eius operam assignauit antiquitas. Pingitur autem Minerva virginis specie, oculis acribus & glaucis, hastam dextra, clypeum leua tenens: cuius umbo Gorgonis anguicomae caput praefert, veste ad talos vsque demissa, galea caput muniente, subiecto pedibus Dracone, cuius caput hastam attingat; ita enim ferè à Pausania in Atticis, & à Cornuto depingitur. Venus nuda pingatur, seruo myrteo redimita intercurrentibus rosis, Casto, hoc est, baltheo vario & pulcherrimo infra pectus ambiente, dextra tenens tria mala aurea, leua columbam, pedibus testudinem calcans. Symbolicè nuditate simplicitatem & apertum pectus uxoris demonstrari existimo: per columbam puritatem & blanditias: per aurea mala, casti amoris illicium: per castum, coniunctionem deuinctionem que animorum: per testudinem, & silètiū et anxiam rei familiaris curam, quippe cum sommo silentio ingrediatur testudo, domum que suam semper secum circumfert, unde domiportam dixi, ex Cicerone libro de diuinatione

tionē secundo, vbi veteris poëta versam commemorat, enigmaticè testudinem circumscribentis, Terrigenam, herbigradam, domoportam, sanguine cassam.

Emblema xxv.

HÆC germana est & viua Medici Icon: quia quia propter concisam breuitatem obscurior est & intricatior, libuit eam per dialogismum reddere prolixius pluribus versibus, vt explicatius singula paterent.

Qui Deus es? Phœbo satus atque Coronide. habes cur

Sceptrum? agris vt rex impero. quid resides?

Sit sedato animo medicus. quid verticē inumbrat

Laurea? perpes enim viuit ab arte decus.

Nodoso baculo quid nitere? difficilem artem

Id notat. hinc cur stat Gallus, & inde Draco?

Cura vigil medicum decet ac custodia. quid vult

Sub pedibus Canis? hoc symbolon est fidei.

Quid ue regit mentum propexa incanāq. barba?

Longa et as firmat iudicium atque fidem.

Aesculapi? Apollinis ex nymphea Coronide filius, in deorum numerum olim receptus fuit, quoniam

rudem

rudem adhuc & vulgarem medicina scientiam paullo subtilius excoluisset, ut Cornelius Cels. ait: quāquam Trismegistus, interprete Apuleio, medicina repertorem falso nominat. Huius simulacrum variis modis effigiauit antiquitas: nam apud Sicyonios imberbem stetit, altera manu sceptrum, altera pineam nucem obtinentem, memorat in Corinthiacis Pausanias. in eadem historia refert à Thrasymede Pario exsculptum fuisse Aesculapium in solio sedentem, baculum tenentem manu, altera caput Draconis mulcentem, cum accubante cane. Consentit in multis & Festus Pompeius, lauream in super illi attribuens. Ego collectis symbolis omnibus, & quasi in vnam (quod dicitur) myconum coniectis, talem ferme medici sive Aesculapy Iconem confluxi. Virum grauem pinxero, barbatum, throno insidentem, laureatum, sceptrum gerentem altera manu, nodosum baculum altera, astantes illi hinc Draconem, hinc gallum, stratumque ad pedes canem. Nunc commenti, symboli ue rationes subiiciam. Aesculapy nomen haud temerè in medicum competit, quippe cuius sit placidè curare egrotos, id quod Gracis sonat vocis etymon

ἀσκήν

ἀσκήν ἢ πῖος. Barba illi datur velut adulta & lon-
 ga multarum rerum experientia argumentum.
 Seditis imago denotat, sedato animo, neque va-
 gum esse debere: Laurea coronatum existimo,
 ob eximium et immortale ex arte salutari decus:
 quanquam Festus eo referat, quod laurus arbor
 sit plurimorum remedium. Sceptum illi
 cum Pausania tribuo, ut dignitas medici eo re-
 presentetur, qui Regis in morem agris imperare
 debet: quo spectat inuectiua Galeni, libro primo
 Therapeutices: medicos sui temporis incusantis,
 quod mancipiorum ritu agris subseruirent ac ob-
 secundarēt, contra maiorum ab Aesculapio oriun-
 dorum morem, qui velut reges subditis, & velu-
 ti duces militibus, prescribebant egrotis quae fie-
 ri vellent. Bacillum nodosum tribuit illi anti-
 quitas, ut difficultatem significarent artis pluri-
 mis rerum discendarum anfractibus nodis quae
 difficilibus inuoluta: tametsi Eusebius hoc
 interpretetur egrotorum sustentaculum: &
 Cornutus libro de natura Deorum, quod medici
 opera confirmemur, ne tam prope in morbos
 incidamus: Draconem assistentem dant omnes.
 Cornutus tum propter diligentiam in curandis
 agris

agris insomnem, tum quòd medici industria agra
 a morbis veluti reiuuenescant, senium que depo-
 nant, serpentium more, vnde Macrobius, lib. 1.
 Saturnal. Aesculapij & Salutis simulacris Dra-
 co, inquit, subiungitur, quia praestant ut humana
 corpora, velut infirmitatis pelle deposita, in pri-
 stinum reiuuescant vigorem. Praeterea constat
 aedium sacrarum, adytorum, oraculorum & the-
 saurorum custodiã olim Draconibus assignatam
 fuisse, cum quia acutissimè cernat, tũ propter inui-
 ctas vigilias, quod sensit & Fest. at Plin. lib. 29.
 ca. 4. Draconẽ Aesculapio sacrum voluit, propter
 remediorũ, quæ illi insunt, multitudinem. Gallus
 eidem adiungitur, quòd vigilantissimum sit ani-
 mal: nam sollicitum & vigilantem medicum re-
 quirunt res aegroti. Canem illi subiicio, ut animal
 fidissimum. quid autem medicum magis deceat,
 quàm indubitatã fidem, integritatem que aegrotis
 seruare: quæ res Philippum Acarnanem Alexan-
 dro commendatum habuit, licet parricidij crimi-
 ne, sed immerito perstrictum. neque enim placet
 quod Festus ait, ideo adhiberi canem, quòd cani-
 no lacte sit enutritus. quod tamen apud Lactan-
 tium etiam legitur.

Heroi-

Heroicum præcedit Archilochium dactylicum dimetrum hypercatalecticum, cuius generis est illa Horatij oda:

*Diffugere niues, redeunt iam gramina campis,
Arboribus que comæ.*

IN nemine Deorum tam prodiga ingeniorum fuit antiquitas, quam in Fortuna, ut que sola utraque paginam facere in ratione mortaliū fuerit credita. Hinc tot eius cognomina, de quibus alij dixerunt, tot picturae, tot diuersa simulacra; apud Artemidorum libro de in somniis secundo, Cylindro tereti insistentis: apud Pausaniam in Messeniis polum vertice sustinentis: apud eundem Cornu Amaltheæ gestantis, præsentis alato Cupidine: apud Ceberem & Eusebium in pila sedentis & alatae: apud Lactantium lib. 3. Copiæ cornu præseventis cum gubernaculo: apud Plutarchum viscata. ita fortuna varietatis amica, etiam variè expressa est. Hanc Smyrna clarissima Asia ciuitas pedibus carentem exsculpsit, instabilitatis argumento; unde iocus Apellis in Fortunam diuersa ratione sedentem à se effictam, dicentis eam nunquam sterisse: Alatam verò eadem Smyrna sculpsit, ut vagam nulli que perpetuò addictam.

H

Pingi-

*Pingatur itaque sine pedibus, manum extensam
ita porrigens, ut pēnas suas cōprehendi non sinat.*

Emblema xxvii.

Heroicum est carmen cum trimetro Iambico affecta.

PERSEAM arborem esse Aegypti peculiare scribit Theophrastus lib. 4. de plantis, aspectu venustam, ingentem, pyro assimilem cum foliis, tum floribus, ramisque: cuius etiam poma, quae copiose fundit, magnitudine pyrum representant, specie oblonga, amygdalacea, colore herbido, nuce intus pruno non dissimili, sed minore multo ac molliore, carne dulci admodum ac suavi. Qua ex descriptione deprehendere licet Perseam, nostra Persico esse congenerem, specie tamen dissidentem. Nican dri interpretis apud Persas letalem prius, translatam in Aegyptum, terra mangonio salubrem euasisse scribit: cuius dictis attestatur non vno in loco Galenus, & locuples testis Iunius Columella lib. 9. iis versibus:

*Stipantur calathi pomis quae barbara Persis
Miserat (ut fama est) patriis armata venenis.
At nunc expositi paruo discrimine leti
Ambrosios praebent succos, oblita nocendi.
Quin etiam eiusdem gentis de nomine dicta*

Exiguo

Exiguo properant mitescere Persica malo.

Quibus ex verbis facile agnoscitur discrimen inter has arbores. Porro nux huiusce arboris dura, turbinata, cordis figura non absimilis nucleum operit: innuente symbolo sapientiam nucleo assimulatam, operculo duro, referat u difficili esse operam debere. De hac Plutarchus, lib. de Iside, in hunc modum. Inter plantas quas fert Aegyptus, Perseam eximie praeter ceteris Isidi sacram esse voluerunt, quod eius fructus, cordis speciem, folium, lingua representet: nihil enim inter omnia, quae homini a Deo data sunt, diuinius est sermone, praesertim qui de Deo instituitur, neque maius ad veram felicitatem momentum obtinet. Hac ille.

Emblema xxviii.

Metrum est Iambicum trimetrum, cui subiungitur Archilochium, quale est Horatii illud in Epodis:
Plecti nihil me, sicut antea, iuuat
Scribere versiculos, amore percussum graui.

ARBOREM pinxero quercum, ut solidioris ligni, firmiteribusque unnicam radicibus, qualis virorum principum conditio est, quam priuatorum, durabilior: cui altrinsecus imminet ex atro et turbulet o

caelo allatum hominis caput plenis buccis spirans
 (ita enim ventos pinxere veteres) decutiens que
 folia, partim humi strata, viridia licet, partim ca-
 dentia, paucis adhuc superstetibus in ramo vno
 aut altero: cuius caudici circumuoluta schedula
 loquatur dictum istud Italicè: BASTACH' IO
 VIVO. Nil mirum est, neque verò absurdum, ar-
 bori comparari virū principē, quando & Horat.
 Pompeiū Magnum multitudine pariter atq; ma-
 gnitudine rerum gestarum clarissimū, allegoricè
 Ponticam pinū, & Syluæ nobilis filiam nominet,
 quin & Lucanus poëta eundem Magnum quer-
 cui silua arborum obseptæ, eadem ratione compa-
 rat. Princeps, etiamsi de gradu sit exactus diro
 nouercantis fortune ludibrio; non patitur tamen
 generosos illos spiritus ita infringi aut pessundari
 pro cæca sortis libidine, vt quidquam auito pro-
 genitorum suorum stemmate indignum admit-
 tat: cuiusmodi Gilimerem Vandalorum Regem
 commemorat Procopius, & nostrū auum talem
 non vnum protulit. Idem in virum fortem & in-
 fracti pectoris conuenit, honoribus opibus que
 per inuidorum suggestiones exutū, contentumq;
 in otio paupere delitescere.

Carmi-

Carmini Heroico subiūgitur Iambicum trimetrum.

A P V D *priscos Romanos Flamini Diali tanta in religione habitam fuisse hederam comperimus, ut eam vel nominare, ne dicam tangere, in-expiabile nefas existimaretur; propterea quod is frutex vincit atque illigat lubrico palmitum errore, quocūque se applicat, uti Festus Pompeius indicat. Nimirum declarat istud symbolum, sacerdotem castum & ab omni lasciuia Venerea quā maximè alienum esse debere: quando suos amatores ita circumueniunt Veneres & circumuentos enecāt, ut hederā solet arboreas vires complexu arctissimo vitalis succi inanire. Eidem non licebat annulum solidum aut nodosum digitis inducere: nempe ut ab omni animi angore liberum, neque mali cuiuspiam sibi consciū esse debere ostenderet eum, qui rei diuina vacaret. Pietura postulat profanū aliquē depingi, qui Flamini siue sacrifico (Flamē aut pileo insigniebatur, cui virgula oleagina cū pauxillo lana erat superimposita, cetero habitu nostris ferè similis, lineo amiculo togæ inducto, vnde Linigerorū nomē) porrigat hederā, sed abnuēti et vestigiū reducēti, & altera manu exhibeat annulū circularē & solidū.*

Trimetrum Iambicū monocolon, in quo priores duo
versus reciproci sunt, qui trāspōsita à calce dictio-
num seric transeunt in pentametros, hoc modo:
Effere seruili colla repanda iugo
Irrita taure paras molliter excutere.

NE QVICQVAM sapit & ferre recusat in
gum, qui semel admisit: quando & elephantos ius-
sa facere, & Leones iuga subire videmus, haud
temerè excutienda. Sero coniugij capistrum acce-
ptum deplorat maritus, qui semel collum submi-
sit. Aërem verberat, qui publicis muneribus, qua
curanda suscepit, ingratis defungi parat. Pictura
per se clara est.

Emblema xxxi.

Symbolum istud ingeniosè & luculenter à Nasone li-
bro Tristium secundo explicatur, ibi.

Nil prodest, quod non ledere possit idem.
Ignem quid utilius? si quis tamen vrere recta
Comparat, audaces instruit igne manus.
Eripit interdum, modò dat medicina salutem,
Quæ q. iuuat monstrat, quæ q. sit herba nocēs.
Et latro, & cautus præcingitur ense viator:
Ille sed insidias, hic sibi portat opem.

Disci-

*Discitur, innocuas ut agat facundia causas:
 Protegit hæc fontes, immeritos que premit.
 Vfus rei salutem præstat, abusus necem aut detri-
 mentum saltem adfert: certè ita demum vnum-
 quod'que aut commodat aut offitit, prout eo vel
 utare vel abutaris. Lex eadem alio atque alio
 sensu accepta, quem grauarer, reum absoluit, inno-
 centem inuoluit. Quàm sepe scripturæ membra
 luxata & veluti assulatim conuulsa, aut in partes
 confecta, aut commate interstincta, hereticos ar-
 mant, causa casuros, ubi loci, unde petita sunt, te-
 nor expendatur aut attentius consideretur. ita fit
 ut eundem locum pro sui defensione Marcion &
 Valentinus adducant; Christianus eundem rectius
 indubitatus que pro se alleget: hinc tot schismata,
 tot pestilentes factiones et prioribus sæculis & his
 nostris inconsutilem illam Christi vestem lacerar-
 runt. Terra & venenorum & omnis boni parēs
 ac alumna, tot perniciēs protulit, quot species: tot
 dolores, quot colores, ut inquit Tertullianus, lib.
 aduersus Gnosticos. ita Lucret. inquirens causam
 cur idem alij sit cibus, alij venenum,
 Præterea, inquit, nobis veratrū est acre venenū:
 At capris adipēs & coturnicibus auget.*

quod & Plinius non tacuit, lib. 10. cap. 72. Venen-
 nis, inquit, capra, & coturnices pinguescunt.
 (ea est enim verior lectio, quae qua habet, caprea.)
 Quin & Aristoteli idem non fuit ignotum. Ad
 pictura varietate pingi potest Helleborus niger,
 siue, veratrum, quam herbam hinc depasti homi-
 nes exsperant ac vitam cum morte commutent:
 inde coturnices aues & capra eo pabulo usa, ve-
 geta sint et agiles. Altrinssecus pingatur ignis cui
 assideat aliquis, ut rigorem expellat: & in proxi-
 mo, domus incendio conflagrans.

Emblema xxxii.

Heroicum, cui subiungitur terrametrum Clodum, siue
 Episcazon à Plotio dictum, Aristophanium nomi-
 nat Seruius.

PINGITUR mulier scabello aut tripodi in-
 sidens, geminas alas ad modum talarium Mer-
 curij expansas, velut paratum volatui peculium,
 dextra tenens: laua testudinem merito tardigra-
 dam à Pacuuius dictam: rursus dextro pede ter-
 ram premens, sinistro in altum elato, ita ut dextra
 expromptam agilitatem remoretur pedis dextri
 grauitas: rursus que laua tarditate adinuet pedis
 item

item leui alacritas. Mediocritatem auream insinuat symbolum: item que animi moderationem, ne ita efferamur, ut sortis nostrae obliuionem induamus, ne ue iuxta adagium, ita fugiamus ut praefer casam. Habet affinitatem cum illo Augusti dicto, Festina lente. Tarditas immodica, praecipitatione castiganda venit: & celeritas nimia illaudata est & vitium habet. Itaque modus omni in re seruandus est: atque ita festinandum, ne vel tardi, vel praecipitis nomen incurras.

Emblema xxxiii.

Iambicum trimetrum Archilochium monocolo, Horatiano illi simile:

Iam iam efficaci do manus scientie.

VERISSIME dictum est ab Ouidio poeta: *Natura sequitur semina quisque suae:* nimirum ita ferme comparatum videmus, ut nihil tam commodè fiat aut dicatur, quod non detorqueat, deprauet, ac sinistrè interpretetur calumnia. Propterea scite & festinè dictum est à Theodoro Atheniensi, cum illi fuisset obiectum, quod multos sua doctrina deteriores redderet, aliorum id vitio accidere, qui sinistra ipsius doctri-

H 5

nam

nam acciperent, quam ipse dextra porrigeret.
 Neque male sonat vulgatum prouerbiū: Volucres pro suo quamque rostri modulo cantillare:
 cum velit innuere improbos non posse non impro-
 bē loqui, bonos verò benē. Nempe rosa vtilem mel-
 lificio materiam api suggerit, aranea venenum:
 Quam sepe fit ut dictum innoxium, ac sine fūco
 expressum, huic risus & leporis seminarium sit;
 illi Vatiniāni odij fomes & incentiuum. Scriptu-
 ra sacra, inquit Nazianzenus, in prima Steliteu-
 tice: probis est virtutis armamentum; at scelera-
 tis nequitie stimulus.

Emblema xxxiiii.

Heroicum Alcmanio siue Archilochio prepositum,
 quale suprà ix. Embl.

BACCHVS cognomento Psilas, quasi alit em-
 dicas, Amyclis vrbe Laconie exitiali silentio no-
 bilitata, colebatur. sua namque lingua fixa alas
 vocabant, quò respexit fortasse Catull. eo versu.
 At parte ex alia florens volitabat Iacchus.

Voluit autem significare artifex, Vinum, si mo-
 dus adsit, ut tristitie curā hebetare; ita ingenium
 agile reddere & alacre, nihilo secius quam aues
 pennis

pennis euehantur, ut à Pausania in Laconicis
 proditum est. Tamen si cum Eubolo sapientiam vino
 obumbrari dicat Plinius; accedo tamen Plutar-
 chi sententia, inuentionem & facundiam vino tri-
 buentis, sic enim in symposiacis loquitur: Quidam
 inter bibendum inuentionis acrimonia & lingua
 disertitudine, qua in sobriis ieiuna & contracta
 erat, seipsum superant, ut que vini feruore, ceu nido-
 re quopiam thureo suffiri atque expleri se sentiunt,
 metu, qui spiritus generosos cohibebat, explosio: est
 enim vinum secundissimum liberè ac proinde ve-
 rè loquendi alumnus, sine quo nullus est ingenij
 et industria usus. vinum calore (ut inquit Plato)
 & animam & viscera umbuit. Hinc est quod Ac-
 schylum nobilissimum poetam non nisi inter calices
 tragœdiarum suas scripsisse legimus: Ennium vinosum
 ad canenda bella profuisse, priscos heroes inter ca-
 lices grauissimis de rebus consultasse. Neque verò
 temulentos, siue, quod idem est, rationis egentes,
 scripsisse aut consultasse, sed postquam mero inca-
 luisse venæ, ac disbusa esset illa ieiunitatis se-
 gneties, verisimile est. Neque alienius à simbolo
 isto cecinit Niceratus:

Egregio vati vinum sit Pegasus ales.

Pingat ur

Pingatur Bacchus puer, nudus, imberbis, rubidi coloris, lato vultu, pampinis redimitus, corniculis è fronte promicantibus, corpore non obeso aqualiculi instar, sed vegeto & agili, alis extra humeros exstantibus volucer, altera manu botrum tenens; altera, si placet, scyphum: oculis vinacibus, & calum suspectantibus.

Emblema xxxv.

ADOLESCENTIÆ flos non per luxum, deses' ue otium detrendus est, sed veris animi ornamentis tingendus, siue id in litterarum atque artium liberalium studio, quibus etas prima ad humanitatē informatur fiat; siue in mechanicis, sedentariis, aliis' ue opificiis. siquidem laboribus ut duratur virtus atque adolescit in maius; ita luxu degeneri que otio exolefcit ac diffluit. Laboribus (quos ubique sanctos agnoscit scriptura sacra) & vitæ subsidia quaruntur, & læta senectutis adiumenta comparantur. Labor iuuentæ viribus, dum genua virent, conuenientissimus est: at senectutem decet feriatum à laboribus otium, rerum' que partarum vsus: Quo spectat laudatus ille Ennij poetæ versus:

Sicut

*Sicut fortis equus, spacio qui fortè supremo
 Vicit Olympia, nunc senio confectus quiescit.
 Proinde recte dictum est à Portio Latrone insi-
 gni rhetore: Quere adolescens, utere senex; & in
 eandem sententiam à Seneca: Iuueni parandum,
 Seni utendum. Pingantur hinc adolescens expe-
 ditis lacertis, nudo capite, ligone terram profcin-
 dens: illinc senex abolla pellita suffultus, in solio
 accumbens ad genialem mensam epulis scyphis-
 que exstructam.*

Emblema XXXVI.

Heroicum comitatum Iambico senario.

PAVSANIAS in Corinthiacis commemo-
 rat apud Sicyonios existare nobile Veneris simu-
 lacrum ex auro & ebore sculptum Canachi cla-
 rissimi statuarij manibus, qua capite gestet cali
 orbes, altera manu teneat papauerû capita; alte-
 ra malum. Innuere artificem voluisse arbitror Ve-
 neris in omnia animantia potentia, quando & Io-
 nem suum in varias species mutatum calo dedu-
 ctum Veneris caussa fabulantur poëta. Huc spe-
 ctant Lucretij versus:

Alma

Alma Venus, hominum diuum' que voluptas, capta lepore

Illecebris' que tuis omnis natura animantum

Te sequitur cupidè, quò quãque inducere pergis.

Omnibus incutiens blandū per pectora amorem

Efficis, ut cupidè generatim sacra propagent.

Pingatur Venus nuda, myrto coronata, cum puero

Cupidine alato, cæco, pharetra & arcu instructo,

laeva malum aureum tenens, dextra papauer-

ra: ad ornatum addi potest quadriga à duobus cy-

gnis & columbarum pari numero tracta, cui insi-

deat Venus: nam cygnos eam vehere Horatius,

Statius, & Ouidius loquuntur, alij huic muneri

columbas deputant: Sappho etiam passerres dat.

Porro nemo est, qui nescit papaueris vim præci-

puã esse in sopiendo somnq³, conciliando, usquea-

deo ut copiosiore eius usu inexpugnabilis etiã som-

ni necessitas ac veteris inducatur. Venus autem

præsertim moderata, iras implacabiles sopit atq³

remittit, testibus Aëtio & Aegineta, ingenij ma-

stitiam obliterat, animum sedatum reddit, atra-

bile percitos furiososq³ ad sanam mentē reuocat.

NEMI-

NEMINI ignotam arbitror nucem Pineam, quam superstitiosa antiquitas Cybela olim sacrarat, colliculis quibusdam inaequalem & asperam, ac veluti in gradus quosdā scansilem mirae duritia, qui vix nisi vi ignis expugnati, in valuas debescunt, & lacunatos torulos reserant, in quibus nuclei dulces resident, magni ad diuersa corporis mala usus, quos & conos & strobilos nominant peritiores. Hanc insigne, ni fallor, gētilitium olim domi tuae mihi ostenderas, Tennere ornatiss. quando euocatum à Rege in Daniam, humanissimè excepisti, eo ferè emblemate in instrumentum omne argenteum addito. Cuius ego non aliud fermè symbolum puto, quàm quòd è virtute & eruditione, omni que sapientia (quo non temere nisi per labores peruenitur) dulcissimus omnium existat fructus, qui sapienti recordationem actorum laborum longe inuandissimam adferat.

Ex

EX Hieroglyphicis notis, quas ignorabiles Marcellinus nominat, petiit symbolum. Vipera, inquit Plinius, mas caput inserit in os, quod illa abrodit voluptatis dulcedine. Confirmat hoc Orus Apollo, addita symboli explicatione, in hac verba: *Egypty mulierem suum maritum exosam, vitæ que illius insidiantem, solum que ob concubitum illi assentantem exprimere volentes, viperam pingunt, que in coitu caput maris insertum ore complexa, illud morsu truncat. Pictura ratio per se evidens est.*

Emblema xxxix.

Alcaicum metrum choriambicum, secundum Seruium, quale est Flacci illud:

Nullam, Vare, sacra vite prius seueris arborem.

PINGATUR columba cauea inclusa, cui insidietur atque immineat altrinsecus superuolans aquila. potest autem in superiore pariter & inferiore cauea limbo, ascribi hic versiculus:

IL MAL ME PREME, ET ME SPAVENTA IL PEGGIO. Innocentium angustias aptè exprimit symbolū, quos non ita satis tutatur sua tenuitas & rei familiaris angustia, quin mille
discr-

*discrimina ab impostoribus & rapace hominum
genere illos circumstent.*

Emblema XL.

Carmen est AFolium, à Sappho modis AEoliis delectata, frequens in vsu habitum, teste Terentiano Mauro, quale memorat istud:

*Cordi quando fuisse sibi canit Athida
Paruam, florea virginitas sua cum foret.*

NEMO est tam perfunctorie in poetarum libris versatus, cui non suboleat Amorem fingi ignem esse quendam occultum, qui cor iecur'ne, propriam illius sedem insideat, & praesens absens que vitalia noctes ac dies depascat, unde illud est de Didone dictum. Et cæco carpitur igni. Et illud: Est mollis flamma medullas. item illud: Quisquis amat, vritur igne grani. atque adeo Xenophon ipso etiam igne flammâque torrentiorem illum facit, utpote cum ignis tangentem solum vrat & vicina depopuletur: hic vero etiam in procul obtuentes & longo terrarum tractu separatos, ardentes suas sagittas acuat, quod inquit Horatius: Itaque apte faci comparatur, quam & sua flamma depascitur; & vicinus ignis, cui imminet, consumit.

*sumit. Pingatur fax cerea paulatim liquefcens
vi ignis propinqui, & accenso ellychnio ab altera
parte sese consumens, cui si lubet addi potest Ita-
lum hendecasyllabum.*

ARDO D' APPRESSO, ET DA LONGE
MI STRVGGO.

Emblema xli.

Senarij sunt Iambici acatalectici.

CLEMENS *Alexand. li. 5. stromatū, refert ex
Pherecydis Syrii auctoritate Anacharsim Scythā
pingi solere, leua manu genitalia operientem, dex-
tra os compescentem, ad modum Harpocratis
Aegyptij: eoque symbolo innui, debere nos supe-
rare utrumque quidem, & libidinem nimirum
seu voluptatum seminarium, & lingua petulan-
tiam. sed hanc potissimum. Laërtius ait statuis
huius philosophi additam fuisse sequentem inscri-
ptionem, Lingua, ventri, pudendis impera: quo
symbolo ostenditur garrulam & effrenē linguam
infinitorū malorum esse causam: luxu foedius ni-
hil aut scropha dignius: & libidinis incentiuum,
velut Circeum poculum ex hominibus belluas
nos facere.*

Aristo.

Aristophanium Iambicum tetrametrum brachycata-
lecticum monocolon.

IN describenda Sphinge dissentiunt inter se
auctores. siquidem eam triformem fuisse belluam
fabulatur Palaphatus corpore canino, facie puel-
lari, alis volucris, voce humana. Zezēs Lycophro-
nis interpres leonina specie antrorsum, posteriore
humana, vnguibus gryphinis, aquile alis eam de-
pingit. Ausonius quoque triformem describit illis
versibus in grypho ternario:

Terruit Aoniam volucris, leo, virgo, triformis
Sphinx, volucris pennis, pedibus fera, fronte
puella.

Pfellus in allegoriis biformem facit, umbilico te-
nus elegante forma puellam, cetera hispidam, cau-
da oblonga, & ferinis pedibus, lingua Atticissan-
te & Pythagoræa, hoc est, diserta & sapiente:
Aelianus etiam lib. 12. de animal. cap. 7. διφῶν ἢ
διμορφον biformem & duplici constantem natu-
ra, ab Aegyptiis effingi sculpiq; commemorat, mi-
stura leonini & virginalis corporis in unum con-
flata: idq; Euripidis testimonio cōfirmat. Suffra-
gatur illi Orig. li. 1. cōtra Cels. dimidia sui parte
virginis formā præ se tulisse scribens, & Clemens.

Iam verò Diodorus Siculus, & cum Solino Plinius in Simiarum genere enumerant Sphingas, comis villosas, prominulis mammis, & dociles: qua nihil ad nostrum institutum, nisi quòd fabule bisformis monstri attestantur. Quid dicam quòd Dion Chrysostomus Sphingem allegoricè inscitiam exponit: at PSELLUS pro homine è dissimilibus constante, siquidem pars nostri rationalem facultatem obtinet, pars brutam naturam sortita est. Nunc ad symbolum veniamus, quod ex Clementis Alexandrini sententià adscribam. Sphinx inquit lib. 5. Stromatum, pro delubris statuebatur apud Aegyptios, vel quia altis inuolucris operata sit omnis de Deo ratio, & mortalium sensibus obscura atque imperuia: vel quia amare pariter & timere Deum teneamur, ac diligere quidem ut piis mitem & benignum: metuere verò, ut inexorabilem meritoque iustum vindicem scelerum erga impios, siquidem Sphinx humanam pariter & belluinam speciem representat: ut nimirum ferina forma, terribilem eius duritiam & asperitatem in exigenda ab impiis vindicta insinuet; humana, facilem atque obuiam erga pios clementiam. Hanc in simbolo interpretationem secutus

secutus sum, tametsi aliter exponat Synesius Ptolemaidos Episcopus longè doctissimus in libro De regno, et repetit in libris de Providentia, in hanc ferè sententiam. Sphingem Aegyptia gens ante delubra consecrauit, ut sacrum symbolum coniunctionis virtutum, fortitudinis & prudentiæ, dum ferina species robur representat; humana prudentiam: robur namque prudentia duce destitutum, temerè citrà que consilium & iudicium rapitur, miscens atque confundens omnia: rursus ingenium & industria aut prudentia, quantumvis magna, nisi manus habeat administras, inutilis est atque euanida. Sed hoc eius interpretamentum ideo respui, quòd aliud huius rei symbolum eadem gens dederit; de quo diximus embl. XIII.

Emblema XLIII.

UT fulminis, ita & procellæ eadem est ferè natura & vis, ut validissima quæque ac renitentia sternant, evertant, dissipent. Idem est luoris ingenium. Contrà arundinem contumacem aduersus senientium nimborum impetus, domitricem que ruentis cali videmus, nec aliis armis quam pa-

tiētia quadam tutam. Neque verò alia est aequitatis animi ratio, que inuicto robore despuat ac perferendo inuidiam cetera que mala superat, gloria immortalis questu opulentissima; ubi temeritas succumbit, quam laudem inuenit, sapius.

Qui vitæ honestati innititur fortiter patiens, is et tute viuit, & de inimicis triumphat serio, taliq; fortuna etiam adiumento esse solet, quod Cornificius dixit. Pictura ratio obuia est, ubi ventus aliquis tumidis buccis inspirans, ingentes arbores et confringit medias, & reuulsas radicitus prostigat, illeso perstante arundineto.

Emblema XLIIII.

PRODICVS Cens philosophus librum conscripsit Horarum nomine, in quo fabulatur Herculem viam ingressum, fortè incidisse in Virtutem ac Vitium; quarum utraque magno studio illum in suos mores vitæ que institutum pertrahere conata fuerint: tandem victum in partes Virtutis concessisse, eiusq; sudores antetulisse insidiosis ac titillatricibus Vitæ voluptatibus deliciisq;. Narrationem omnem licet petas ex Xenophote, libro commen-

commentariorum de dictis factisq³ Socratis secundo. Meminit Cicero de officiis lib. primo. Silius Italicus eleganter hanc fabulam transtulit, lib. 15. Punici belli, ad Scipionē, cui de bello in Africam cogitanti, dextra lena³ adstuisse hinc Virtutē, illinc Voluptatem fingit, addita utrique oratione ad persuadendum efficaci. Simili ratione Lucian. in somno apparuisse sibi Statuariā et Doctrinam comminiscitur, quarum utraque sui studium illi persuadere conata sit. Simile commentū est apud Poggium de Industria & Pigritia per somnum cuidam apparentibus. Tendunt omnia ad vitæ institutum delectumq³, qui à Deo animarum ephoro seu natura, cum pubescimus, proponitur: id namque tempus aptissimum deligitur ad ingrediendam certam aliquam viuendi viam. Neque verò aliud est Paridis iudicium, quàm delectus adolescentis in persequendo hoc aut illo vitæ instituto, dum aut recta ratio eū ducit ad verorum bonorum, hoc est, Palladiæ vitæ amorem; vel animi affectus vecordia seductus, ad Venereæ & in speciem pulchræ formæ admirationem rapitur & inclinatur, uti vult Proclus Diadochus in Platonicis commentariis.

Hexametrum, cui subiungitur Iambicum dimetrum
catalecticum.

APVD Sain inferioris Aegypti regionis me-
tropolin, in vestibulo fani Mineruae sacrati, hiero-
glyphicum symbolum exsculptum fuisse hoc ordi-
ne commemorat Plutarchus in libro de Iside: ni-
mirum Infans, Senex, Accipiter, Piscis, Hippo-
potamus ordine sequebantur: quo admonebantur
à primis vitæ initiis ad extremum usque eius ter-
minum, animis hominum insidere debere, quòd
Deo nihil sit magis inuisum atque exosum, quam
impudentia. Accipiter autem Dei significatio-
nem habet, quoniam ea avis ceteras antecellit &
acie obtutus, & volatus pernicitate. Piscis verò
odij latentem significationem praefert, propter ma-
re elementum humanae naturae inimicum. Hip-
potamus denique impudentiam notat, ut qui
genitori quoque suo non parcat, eòque necato vi
matrem inecat. Est autem Hippopotamus siue
Equus fluminalis, soli Nilo cognitum animal, corio
& pilis vestitum; ut vitulus marinus, quaternis
pedibus, unguibus bifidis quales bubus, dorso equi
& iuba, rostro resimo, cauda tortuosa & breui,
dentibus aprorum aduncis, animal praeceteris
sagacif-

sagacissimum, ut quod in arundinetis succis cubile ponit, tramites que à pabulatione auersis vestigiis varios distinguit: & ex voracitate nimia pigrescere se sentiens, arundini præacuta crure impresso, sanguinis profluum elicit, eaque inanitione sibi medetur. Hac serme de Hippopotamo ex Ammiano, Plinio, Solino.

Emblema XLVI.

Carmen est Antispasticum tetrametrum, eius generis quod à Seruio Honorato tali exēplo cōprobat. Mæcenas ataus, Lydia quos fert, genite.

INTER cetera, qua leoni sauisimo animali terrorem incutiunt, enumerat Plinius lib. 8. cap. 16. circumactos rotarum orbes, & cantus gallinae ceorum, sed omnium maximè ignes. Confirmat hoc Orus Apollo, nullare magis domari atque frangi leonis feritatem, quàm accensis facibus. Ira tumor haud serme compefcitur melius, quàm documentis præceptis que celestis philosophia, que facis instar mentem illuminat, & ab indomita præcipitis affectus rabie cogitationem auocat, sanæq; doctrine suggestionem munit, & animi tranquillitatem conciliat. Præterea & supplicij

metus non iram moderatur modo; sed & ceteros affectus velut iniecto freno cohibet. Ira significatio à tædis non est aliena: nam & definiunt eam sanguinis circa cor ardorem, unde Lucret. lib. 3. Est etiam calor ille animo, quem sumit in ira, Cum feruescit, & ex oculis micat acrius ardor. Quod ad picturam attinet, pingatur sax ardens, & Leo qui auersetur ignem illum.

Emblema XLVII.

Carmen est Alcaicum dactylicum monocolon, constans pentemimeri Iambica, & gemino dactylo, simile illi Horatiano:

Fauete linguis, carmina non prius.

PINGATUR Ceruus pernicissimo cursu fugiens, sed obliquato nonnihil collo, sagittã vulneri herentẽ respectãs, vt aliqua ratione doloris sensus exprimi videatur. Expressũ ex illo Hetrusci poëta versu qui etiã non absurdè appingi potest. DI DVOL' MI STRVGGO, ET DI FVGGIR' STANCO. Qui eger animi peregrinando & trans maria currendo doloris fastidium leuare se posse sperat: non absimilis est huic Ceruo. nam & egrimonie vulnus animo circumfert, & opes atterendo

terendo, ac in ignota incurrendo hospitia, dum
malè tractatur, lassescit, crudelitatem que vulne-
ris adauget.

Emblema XLVIII.

Heroicum est Archilochio tetrametro adiunctum.

DESUMPTVM est ex Plutarcho, libro de
Iside sapius antea citato, ubi sic ait. In Creta Io-
uis fuit statua, auribus mutila: quo simbolo innue-
re voluit artifex, principem & qui ius in omnes
habeat, non debere alicui aures suas mancipio
dare, hoc est, ita accommodare ut ab illo possessa
videantur, ut que illarum obsequio abuti queat.
Nihil perniciosius est quàm quòd aures in omne
patentes princeps habeat: id quod Marcellinus
lib. 16. de Constantino Cesare predicat, turpem
tanto Imperatori maculam adspersens; contra
quàm præclarum acroama & elogium Iuliano
lib. 18. idem tribuit illius patrueli, quo predicat
eum personarum indeclinabilem iusti iniusti que
fuisse distinctorem: addito & documenti vi-
ce exemplo laudabili, quod huiusmodi est:
nam cum Numerius, prouincia Narbonensis
rector, peculatus insimulatus, rationibus crimen
obiectum facile dilueret, ac Cephidius orator
hominis

hominis innocentiam acerrimè oppugnaret, in-
 ops que documentorum exclamaret: Neminem
 quenquam nocentem fore, si infitari sufficeret:
 Iulianus sapienter ex tempore subiecit, Ecquis
 tandem innocens erit, si accusasse sufficiet? Non
 alienum hinc est Alexandri Macedonis factum,
 altera manu opposita aurem obstruentis, ut reo
 seruaretur integra.

Emblema XLIX.

Trochaicum Sotadicum trimetrum acatalecticum
 monocolon, quale illud apud Marium Seruium:
 Arua sicca nimbus intrat, ite leti.

CVLIX insectum flamma splendore mirè
 gaudet: itaque lucernis aduoluit, moxq³ exustis
 alis concidit, atque interit, unde & Pyrausta gau-
 dium & interitus, in prouerbum abiit. Non ab-
 similis est condicio amantis, qui inescatus amo-
 ribus, temeritatis suae fructus metit, & quem de-
 perit, igne perit: quò spectat Aeschylus Tragicus poe-
 ta senarius:

Pyrausta inerte[m] pertimeo necem nimis.

Potuit & pudicus amor huiusce calamitatis
 sensum incurrere, quando Euadnae legimus pre-
 nimio

nimio coniugis Capanei amore seipsam ultro pyra ardentis iniecit. Portiam legitimi amoris singulare ornamentum, marito Bruto extincto, ardentibus carbonibus ore haustis, vitam abruptisse, testante Valerio Maximo. Nam Dido se ipsa ferro consumens dubium in utramvis partem exemplum attulit: ita ut pictura per se alioqui manifesta adscribi queat versiculus Italicus:

COSI DI BEN' AMAR, PORTO TOR-
MENTO.

Emblema I.

COMPLECTITUR istud emblema ternas precipuas uxoris dotes, nimirum residem domi sua operam (cuius explicatio xxi. embl. clucescit) deinde opum mariti industria quaesitarum custodiam ; postremo linguae continentiam. Pingatur itaque recto corporis statu mulier, dextra clauium fascem praese tenens; laeva ori opposita, qua specie Angeronia Dea, silentij praesul, pranexo obsignatoque ore figurabatur apud praesicos.

ADAMAS

ADAMAS ut inter gemmas facile principatum obtinet, neque mirum, quippe cui vis indomita nomen Græca interpretatione dedit; ita duarum violentissima natura rerum, ferri ignisq; contemptricem vim singulari prerogativa iam olim possidet, atque auctoritate scriptorum veluti mancipi tenet: quando enim incudes, nedum malleos ferreos dissilire inusita sua duritie faciat; hinc est quod adamantē (quem opum gaudium præclaro elogio nuncupat Plinius) reliqua vi omni infragilem atque inuictum, solo hircino sanguine, nec nisi recenter à cade feruente, rumpi posse naturalium rerum ventilatores negant. Emblemata desumptum est (ne quis nobis fascinus à maleuolis obrepat, qui candidè nostros labores in publicum proferimus) è librorum Præga, quæ Bohemie copiosissima facile & litterarum studiis celeberrima est ciuitas, excusorum frontispicio: uti annulus pala inclusum habens adamantem, de cussatim præfert hinc securim Amazoniam; inde trullam ferream igne ardente coruscantem.

TRES

Carmen est heroicum cum Archilochio dactylico hy
percatalectico.

TRES sunt capitales veræ laudis ac honesta-
tis omnis hostes; tres exitiales pestes, Inertia, Gu-
la, Venus: Hæ nimirum sunt pellaces illæ Sirenes,
quibus sapientiæ adumbrator Vlysses aures ob-
struxerat: hæ veræ Gorgones torporem menti
industriæ que conciliantes: hæ ipsissima Harpyiæ
animorum pabuli depeculatrices, quæ patria, hoc
est, mentis bona comedunt, ratione exuunt, ani-
mî que lumen excacant. Pingatur homo Sarda-
napali aut Bonosi cuiuspiam similis, ventricosus,
& obesus, accumbens resupinus in lectulo, suba-
laribus culcitrâ innixus, dextram patera inij-
ciens in mensa appositâ, læua Venerem expapilla-
tam contrectans: addatur ad latus Gloria fugien-
tis specie, retrospectans, et auersa manu veluti va-
ledicens. Porro Gloria purpureus habitus, ut latè
cõspicius, aut Attalici generis, tribui debet, cum
laurea corona sempiternitatis teste: cuius plantis
adiicerem talares alas, ad modum Mercurij: pa-
ludamentum autem illud purpureum aut. χρυ-
σώτερον linguis oculis que passim adfersum di-
stinguerem; tum quia gloria latè in terrarum
orbem

orbem dimanat; tum quia gloria celebrẽ omnium
ora loquũtur, in eundẽ omnium coniecti sunt oculi.

Emblema LIII.

Metrum est Iambicum tetrametrum monolon.

NEMINI non est in ore vetusti poetæ dictũ:
Veritas Temporis filia, quod nimirum tempus in
lucem proferat veritatem: Saturnum autem pro
tempore accipi indubitatum est. Iam vero con-
stat Democritum dixisse quondam veritatem
altissimo in puteo demersam atque obrutã iacere:
vnde sumpta est fingendi Emblematis occasio.
Pingatur virgo nuda Veritas, è specu obscuro in-
ter scopulos umbilico tenuis emicans, quam Satur-
nus libratis in aere alis volitans dextra educit:
circumstent hinc inde tres feminea specie pestes,
Discordia, Calumnia & Inuidia, que succinẽta
& ligonibus instructa manibus pedibus que
conentur veritatem egesta humo obruere. Nunc
singulatim personarum habitum ac speciem de-
mus. Veritas virgo pingitur niueo & simplici, ru-
gis que carente, amiculo induta, puro oculorum lu-
mine irradians. Calumniam olim ab Apelle pi-
ctorũ coripheo ita depictam insinuat Lucian. vt
ornatu sit pulcro, forma egregia, ad spectũ ardete,
lena

leua ardentem tadam præferēs; dextra supplicem
 adolescentem per capillos trahens: Inuidia macie
 lurida pingatur, obliquata oculorum acie, viperis
 circum caput errantibus redimita, cor' que huma-
 num ori admouens comedendum. Discordiæ, siue
 Litis imaginem dabo emblemate LIIII. Satur-
 nus autem operto capite pingatur, senis specie,
 alatus, leua falcem tenens, aut, ut alij malunt,
 clepsidram: Reliqua pictura pars è superioribus
 patet.

Emblema LIIII.

SYMBOLVM per se dilucidius est, quàm
 ut diserto in re clara esse lubeat. quis enim mali
 omnis parentem discordiã non cecinit, mare calo
 permiscere doctam? Pictam hãc graphice expref-
 sit in Satyrarum fragmentis Petronius Arbitrator,
 quẽ magna ex parte secutus, eiusmodi picturam
 dederim. Pingatur mulier lacrymis oculis opple-
 ta, scisso capillitio, comas viperis implexas habēs,
 scabris dentibus & liuidis, sanguinea manu fa-
 cem ardentem quatiens, qua pedibus sollem de-
 K primat

primat, cuius acrophysion, siue caput fœculum propinquum excitet cum fumo & flamma.

Emblema LV.

MUSCA, meritò ab Homero impudens dicta; qua nullum animal minùs docile putatur, minoris que intellectus, impudentes aliena fama obtrectatores denotat, aut amulos $\chi\omicron\iota\omicron\varsigma$, qui ad bene dicta conuenient, in vitio leui aut lubrico lapsu immorantur, illud que suggillant. Apis candidi lectoris exemplum est, qui Musarum prata peruolitat, & utile mellificio succum depascitur: aut qui Virgiliano more è fimo gemmas colligit ex horridè inscitè que dictis, veneres dicendi conquirat. Pingatur hinc musca iumèto hulceroso insidens, virus que depascens: illinc apis thymum flores que delibans.

Emblema LVI.

CITAVIMVS in Adagiorum nostrorum octaua Centuria, prouerbiùm à Dionysio Longino rhetore usurpatum, $\psi\omicron\chi\eta\varsigma\ \gamma\lambda\omega\tau\eta\beta\omicron\mu\omicron\nu\omicron\varsigma\ \delta\omicron\upsilon\lambda\epsilon\iota\alpha$, Animi scrinium seruitus: quòd ea sit animi retinaculum,

naculum, neque sinat libero nos ore eloqui, & liberaliter expromere, quæ animo concepimus, additi magnatum seruitio, vel saltem eorum tyrannide prohibiti, velut iniecto ori freno, cum libertas eloquentiæ nutritrix sit ac parens. Nimirum ea tyrannis ab antiquissimis temporibus inoleuit à principibus usurpata, volentibus flagitia sua virtutum velaminibus tegi, perfidiam specioso fidei fūco induci. Ea fauendi vitii consuetudo, vñ stabilita, atque in mores recepta, ingenia scribentium seruitute degeneri ita corrumpit, vt nihil sit ab hac parte sani, vt sacrosancta illa historiarum fides penitus interierit, vt illaudatos Busires & portenta caelestibus propè æquemus. Inde excogitata fuit ingeniosa illa pœna et animaduersio, qua libri incedio absumi iussi sunt Senatuscōsulto in Imperatorum, ne dicam orbis pœnium, gratiam; quod de Labieni scriptis memorat Seneca, de Cremutij Cordi Tacitus. Emblema petitū est ex Philostrato in Scopeliani sophistæ imagine, qui deprecatus operam à Clazomeniis imperatam, qua domi ludum aperiret, respondet, Lusciniam in cauea canitillare. Pictura per se enidens, lusciniam cauea inclusam, postulat, sed desidem, non volucrem.

DION aurei oris cognomine celebratissimus
 Græcis philosophus & orator, in Diogene siue de
 famulatio, Emblematis istius occasionem dedit,
 ubi diuites onerosa famulorū turba stipatos, Iūlis
 (chenilles Gallicè, nisi fallor; millepedas multi-
 pedas ue Latina lingua nuncupat pilosos vermes ar-
 cuatim progredientes) assimilat: qui etsi pedum
 agmen infinitum moueant; reptilium tamen sunt
 facile tardissimi: ita enim sonant eius verba, εἰ τὸ
 πρᾶγμα ὁμοιον τοῖς ἰούλοις, οἱ μυρίους πόδας ἔχοντες,
 βραδύτατοι εἰσὶ τῶν ἑρπετῶν. Nō absimili ratione
 triremes Paridis, quibus Helenam petebat, ob-
 remorum ordinē multiungum, ἰουλοπέζους, quasi
 Iūli instar gressiles appellat. His aptissime Crassi
 nostri Torquati mancipiis locupletes, & Tantali
 fame conturbatrice nobiles comparantur, qui an-
 satas lateribus platearum spatia complent, pellitis
 abollis & ferarum tergoribus hirsuti, fractōque
 incessu superbi, multitudinem affectantium mini-
 strorum puerorum que ponē & utrinque attra-
 hunt. Millepeda non ignota forma est, ac proinde
 obuia picturæ ratio, nisi quòd venustandæ illius
 gratia adici superiore in tabula margine torqua-
 tus aliquis multo comitatu superbus possit.

IN GE-

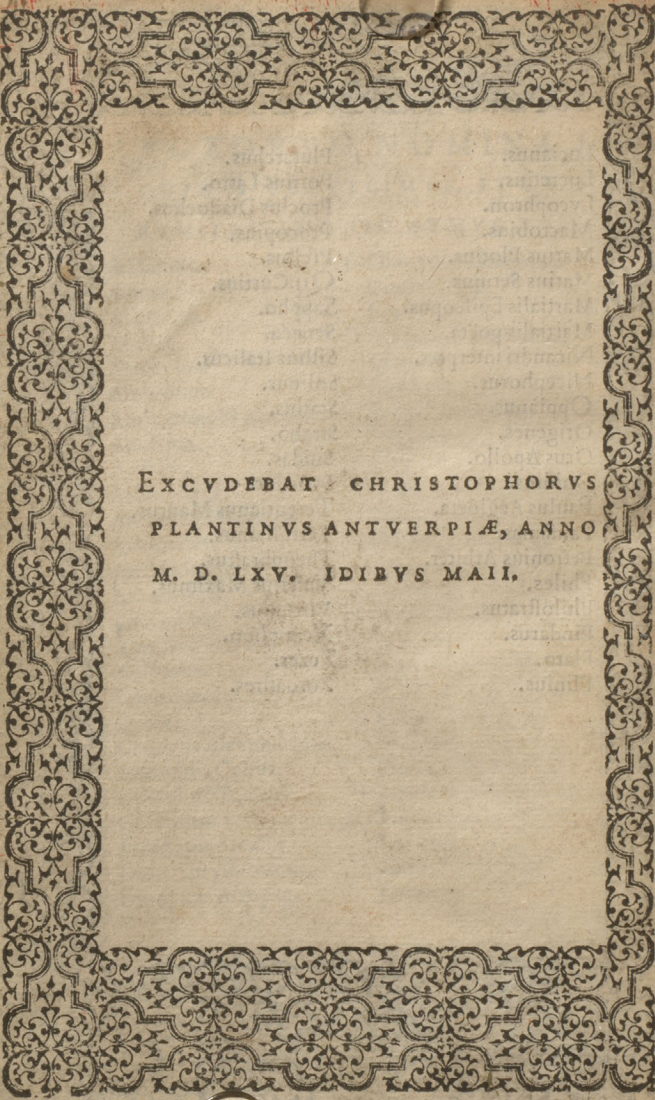
INGENIVM & industria quid non valet,
 quid nō penetrat, atq. peruadit? quo si accedat assi-
 duitas sedula et indefessa, crebris operis eandē in-
 cūdē nocte diuq. tundētibus, operi instans, nā tū
 ro: undū nescio quid et absolutum (cuiusmodi or-
 bicularis ille scientiarū ductus promittit) existat
 inde necessum est. Vetus illud ac veritati consonū
 est: Crebris ictibus quercū deiici, cōtinua atq. in-
 fatigabilis diligentia argumēto, quōd difficillima
 etiā quaq. ea via superentur adeo & perficiātur;
 Herculeis ac Theseiis laboribus omnia quamuis
 ardua, calū deniq. ipsum, pateāt. Verē ille, Labor
 improbus omnia vincit. Palis & stipitibus, quos
 fistuca adegerint, telluris ipsius solum, & εὖδος ἀ-
 σφαλὲς (ut Hesiod canit) pertundi videmus. Has
 tibi publicas, Susiana quidem familia insignia, sed
 easdem pertinacis industriae symbola, animo insi-
 gas velim, Petre fili, ne torpor hinc te reuocet, in-
 de desperatio ad summa euadendi deiiciat; quin
 potiūs iusta emulatione ad domestici exempli glo-
 riam laudisq. hereditatē adspires assiduo studio,
 quod nocturna diurnaq. manu tractatum, cūctas
 tibi difficultates, velut propitia quaedam Lucina,
 peruias aperiet.

AVCTO-

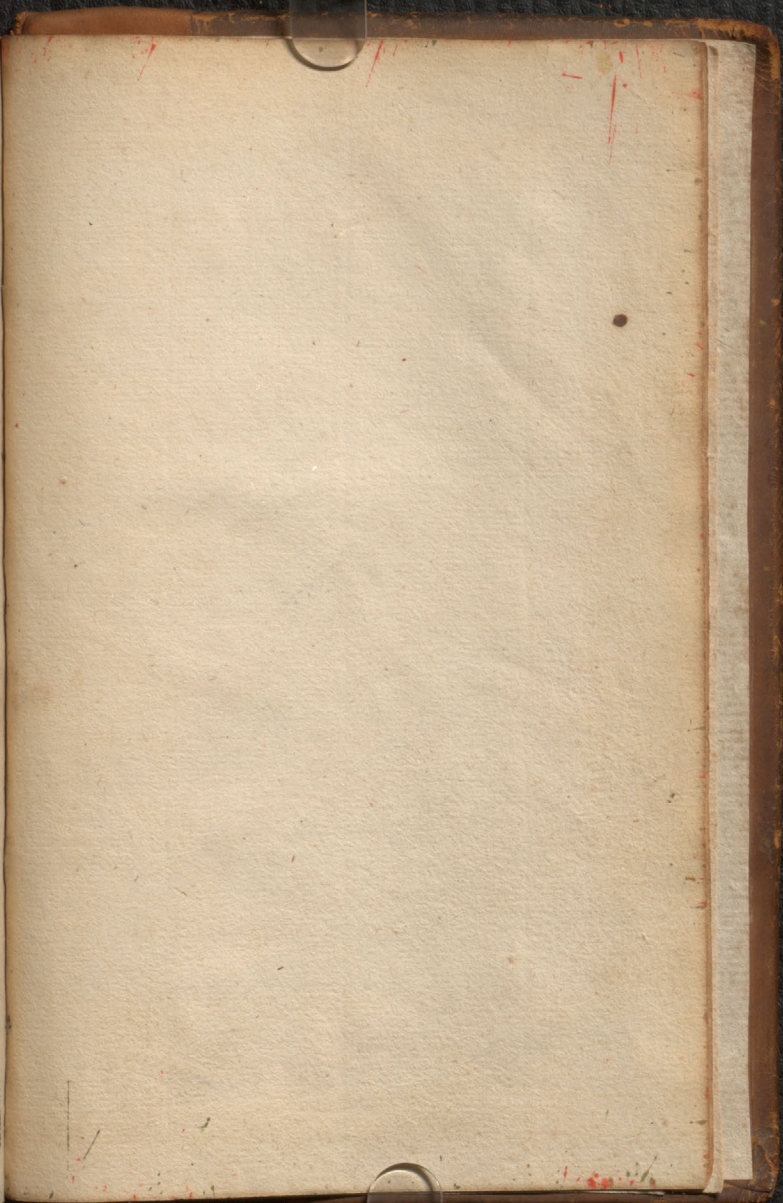
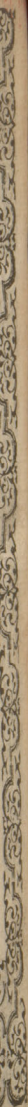
AVCTORVM NOMINA E
 QVIBVS PROFECIMVS, ET QVO-
 RVN TESTIMONIO SVMVS VSI.

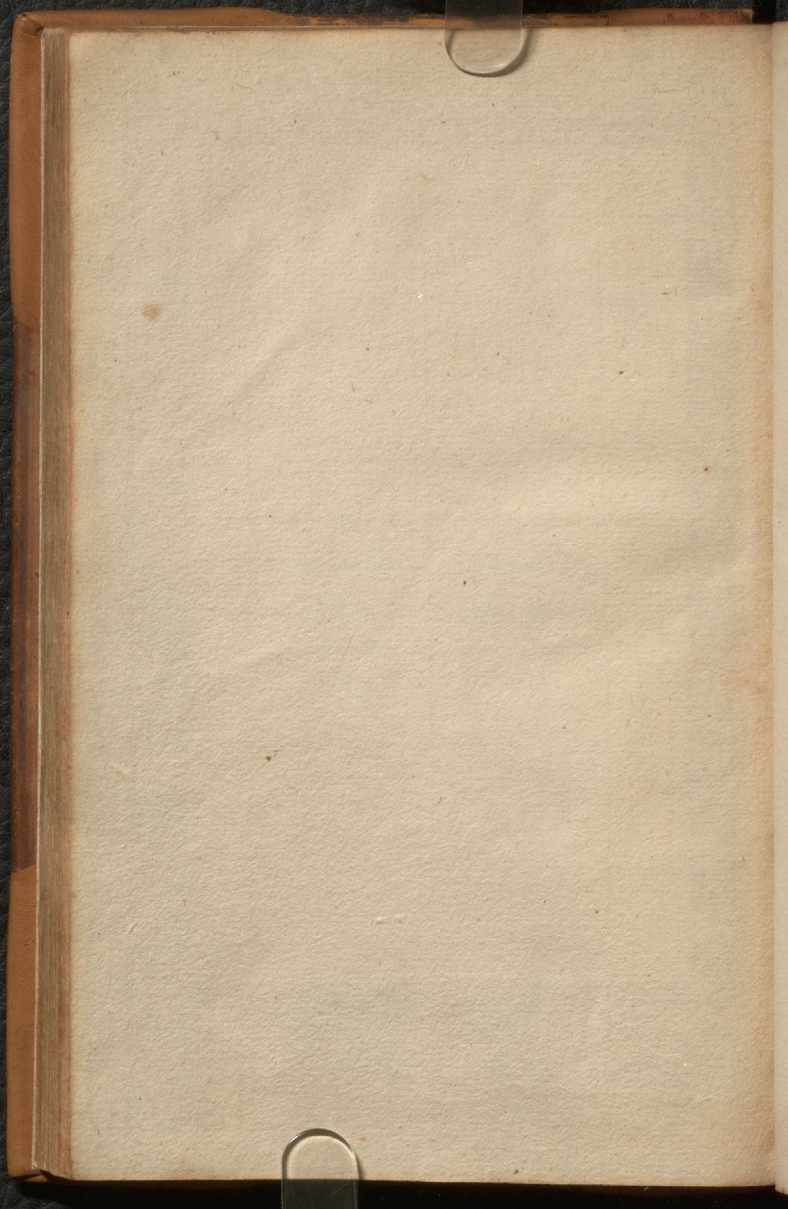
Aelianus.	Dionysius Longinus.
Aëcius.	Dioscorides.
Albericus.	Epictetus.
Alcaus.	Epigrammata Græca.
Aeschylus.	Erasmus.
Ambrosius.	Eusebius.
Ammianus Marcellinus.	Festus Pompeius.
Apuleius.	Fulgentius.
Aristeas.	Galenus.
Aristophanes.	Gregorius Nazianzenus.
Aristophanis interpres.	Harpocration.
Aristoteles.	Hermes Trismegistus.
Artemidorus.	Herodotus.
Athanasius.	Hesiodus.
Au. Gellius.	Homerus.
Aurelius Victor.	Horatius.
Ausonius.	Hugo Cardinalis.
Catullus.	Hugo Eterianus.
Cebes.	Ioannes Stobæus.
Clemens Alexandrinus.	Isocrates.
Cornelius Celsus.	Iunius Columella.
Cornelius Tacitus.	Iustinus Martyr.
Cornutus.	Lactantius.
Diodorus Siculus.	Laërtius.
Dion Chrysostomus.	Lilius Gyraldus.
Dionysius Artopag.	Lucanus.
	Lucianus.

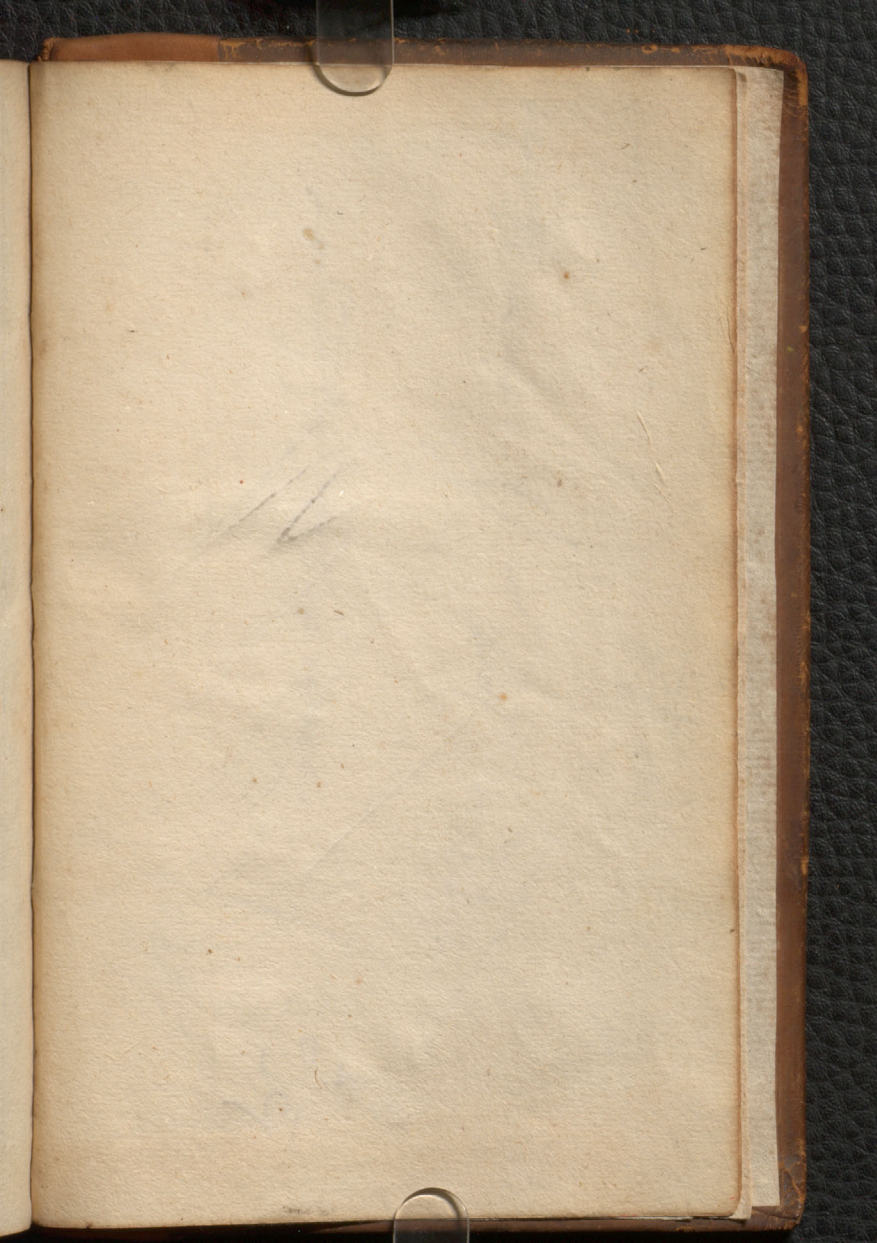
Lucianus.	Plutarchus.
Lucretius.	Portius Latro.
Lycophon.	Proclus Diadochus.
Macrobius.	Procopius.
Marius Plotius.	Pfellus.
Marius Seruius.	Qu. Curtius.
Martialis Episcopus.	Sappho.
Martialis poëta.	Seneca.
Nicandri interpres.	Silius Italicus.
Nicephorus.	Solinus.
Oppianus.	Stadius.
Origenes.	Strabo.
Orus Apollo.	Suidas.
Onidius.	Synesius.
Paulus Aegineta.	Terentianus Maurus.
Pausanias.	Tertullianus.
Petronius Arbitr.	Theophrastus.
Philes.	Valerius Maximus.
Philoftratus.	Virruuius.
Pindarus.	Xenophon.
Plato.	Zezes.
Plinius.	Zoroastres.

A decorative border with a repeating geometric and floral pattern, consisting of interlocking squares and circles, framing the text.

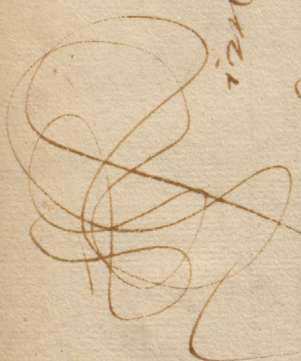
EXCVDEBAT CHRISTOPHORVS
PLANTINVS ANTVERPIÆ, ANNO
M. D. LXV. IDIBVS MAII.

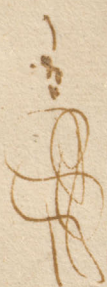

Si W. O.
12

A large, dense cursive scribble consisting of multiple overlapping loops and lines, filling the lower-left quadrant of the page.

ism on day

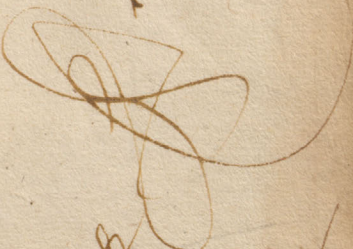

A cursive scribble consisting of several overlapping loops, located in the upper-left quadrant.

A cursive scribble consisting of several overlapping loops, located in the lower-middle section.

ago

A large, fluid cursive scribble with a prominent loop, located in the center of the page.

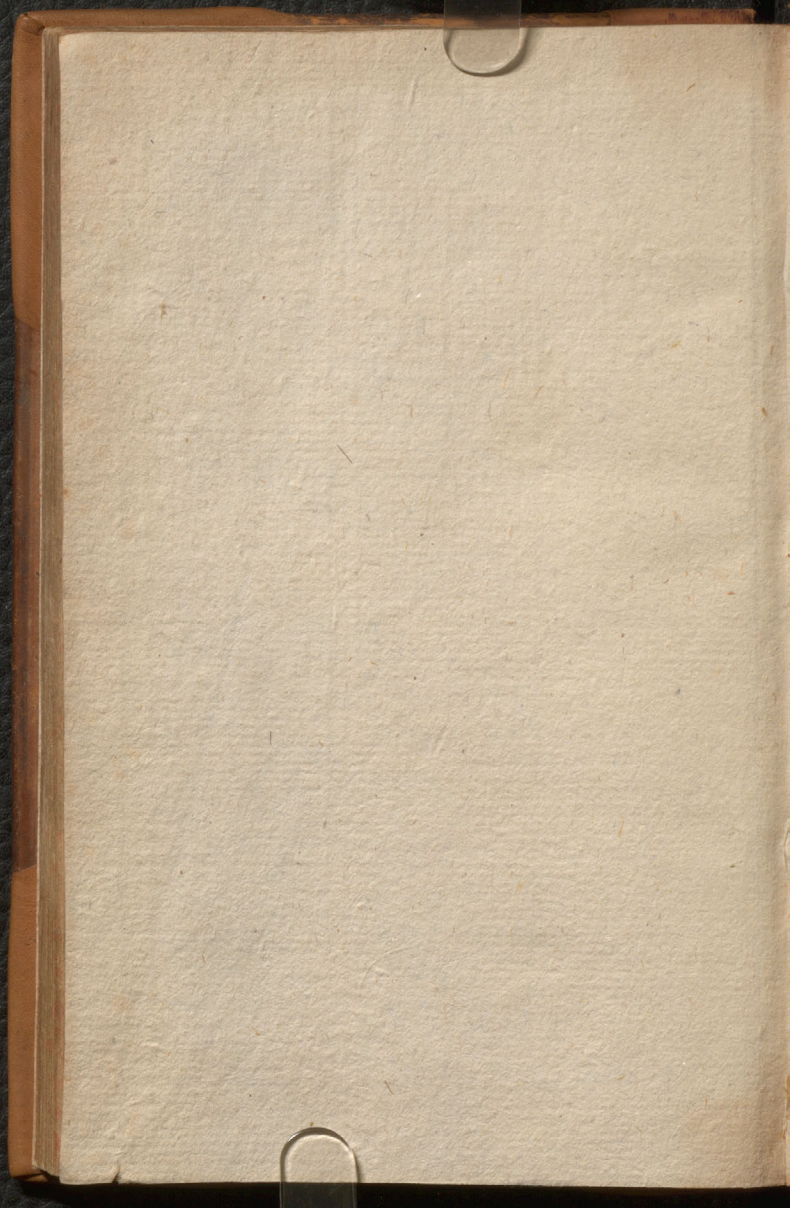
ism on day

A cursive scribble consisting of several overlapping loops, located in the lower-right quadrant.

A cursive scribble consisting of several overlapping loops, located in the bottom-right corner.

Lit.
J954e
1565

